

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

Bölgesel Çatışmaların Yayılması Sermayenin

Genel Savaşını Hazırlıyor s. 1

Sermayeye ve Ataerkine Karşı Örgütlü Mücadele s. 6

31 Mart Yerel Seçimleri Üzerine s. 10

Lezita Grevi ve Enternasyonalizm s. 13

Amerika Birleşik Devletleri'nde İşçi Mücadeleleri s. 14

Arjantin: Yeni Burjuva Reformlar ve Sendikalar s. 18

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri s. 19

Komünist Enternasyonal'in Taktikleri s. 24

Hidrojen Bombası ve Devrim s. 31

Bölgesel Çatışmaların Yayılması Sermayenin Genel Savaşını Hazırlıyor

Ukrayna'daki savaş ile Gazze'deki savaş giderek birbirine yaklaşıyor. Çatışmaların yoğunlaştığı merkezler birbirlerinden neredeyse iki bin kilometre uzakta olsa da, bu iki ülkeyi karşılıklı bağımlılık içinde birbirine bağlayan bağların kalınlaştığına tanık oluyoruz. Yaşanan son olaylar, küresel ve bölgesel güçlerin her birinin, diğer savaş alanında kendi göreceli konumlarını güçlendirmek amacıyla, her iki çatışma sahnesine de paralel olarak ne ölçüde müdahil olduklarını gösterme eğilimindedir.

Bu karşılıklı bağımlılığın en bariz örneği, özellikle ABD'nin her iki alanda da giderek dengelenen çıkarlarından gözlemlenebilir. Bir yandan Rus propagandası, esas olarak Avrupa dışı dünyaya yönelik olarak, kendisine 'yeni çok kutuplu dünyanın' ebesi işlevini atfederek kendi güç

projeksiyonunu meşrulaştırmaktan başka bir şey yapmıyorsa, diğer yandan da Amerikan yönetimi özellikle son zamanlarda, kendisini aldatıcı bir şekilde barışçıl bir yüzle sunarak çatışmalarda hakem rolünü yeniden kazanmaya niyetli görünüyor.

Propaganda tasvirleri çoğu zaman gerçeklerden ne kadar uzak olursa olsun bu, gizli taktik manevraları ve dönüşleri ya da güçler arasında değişen güç dengesinin belirtilerini ortaya koymadıkları anlamına gelmez.

Amerika Birleşik Devletleri'nin savaş alanındaki referanslarına yönelik mevcut tutumunda, artık oldukça açık bir şekilde, 'frene basma' ve her iki alandaki savaşa koşulsuz destek politikasını, silahlı da olsa ve savunucularının niyetlerinde bile kesinlikle geçici olmaya mahkum ateşkeslere varmak için müzakere politikasıyla takip etme girişimi vardır. Bunlara savaşta duraklamalar denebilir, ancak şimdilik savaşın mevcut şekilde devam ettirilmesinde bir zorluk olduğunu göstermektedirler.

Amerika Birleşik Devletleri'nin sahadaki müttefiklerini teknik bir duraklamaya çağırma girişimine ilişkin çeşitli yorumlar bulunmaktadır. Daha Atlantik yanlısı basın, özellikle yaklaşan başkanlık seçimleri göz önüne alındığında, ABD'de, özellikle Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasındaki iç anlaşmazlıklar tezini kanıtlamak için büyük çaba sarf etmektedir. Savaş çabalarını desteklemek amacıyla Ukrayna'ya kredi verilmesini öngören Kongre oylamasındaki gecikmelerin liberal-

demokratik bir rejim içindeki tamamen meşru bir siyasi bölünmenin sonucu olduğunu savunmaya çalışıyorlar.

Ancak gezegendeki en büyük askeri gücün kendi içindeki çekişmelere yapılan vurgu, Ukrayna saldırısının başarısızlığının sonuçlarını ve NATO askeri aygıtını dahil etmeden savaşın sürdürülmesinin mümkün olmadığını gölgelemeye hizmet ediyor. Dolayısıyla ABD'nin ucuz kazanamayacağı ve belki de başka uluslararası siyasi dosyalarla ilgilenmek için askıya almasının daha iyi olacağı bir savaştan kendini kurtarma çabası giderek daha belirgin hale geliyor.

Ukrayna tarafında, toplumsal kaos, cephedeki ağır kayıplar ve Rus güçlerinin şu ana kadarki kısmı zaferleri nedeniyle zayıflayan iç cephenin çökmesi korkusu, "Putin'e zaferini verme" ihtimalinden dehşete kapılan, ancak aynı zamanda en azından şimdilik gerçekçi olmayan ve sonuçsuz kalmaya mahkum savaşçı bir propagandanın ötesine geçen uyarılar yapmaktan aciz olan Avrupa başbakanlıklarında açık yankılara neden oldu.

Tüm bunlar, Eski Kıta burjuvazisinin giderek genişleyen kesimlerinin yeniden silahlanma yoluna kararlı bir şekilde girme ihtiyacı konusunda bizi uyardığı için her halükarda dikkate alınması gereken sinyallerdir. Elysee Sarayı'nın Ukrayna'da savaşmak üzere Fransız birlikleri gönderme tehditleri ya da 21 ve 22 Mart'taki son Avrupa Konseyi toplantısında 'Avrupa savunma sanayisini canlandırmak ve bütünleştirmek' için bir anlaşmaya varmaya yönelik beceriksiz girişim bu anlamda okunmalıdır.

Kendisini uyumlu bir uluslar bütünü olarak sunmaktan aciz, ama aynı zamanda burjuva savaşının önemli ölçüde kaçınılmaz olduğunun da farkında olan heterojen Avrupa Birliği'nin kararsızlıklarını birkaç kelimeye sığdıran Dış ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Josep Borrell'in sözleridir: "Savaş yakın değil, vatandaşları korkutmamalıyız". Ancak hemen ardından 'geleceğe hazırlanma ve savunma kapasitemizi artırma'

ihtiyacını yineleyerek, 'savunma' kelimesinin ardında hangi aşağılık örtmecenin saklı olduğunu hatırlamayı bize bırakıyor.

İktidarsızlığın bu tür tezahürlerini görmek, ABD için Ukrayna'daki savaşın, çeşitli başarısızlıklara rağmen, en azından önemli bir sonuç elde ettiğini hatırlatıyor: kendisini uluslararası sahnede kendi özerk siyasi rolünü oynayabilecek bir güce dönüştürme konusunda giderek daha yetersiz hale gelen eski Avrupa üzerindeki üstünlüğünü yeniden teyit etti.

Ancak bu, ABD'nin mevcut savaşlardan her hegemonik gücün her bölgesel savaştan talep ettiği şeyi elde etmesi için yeterli değildir: emperyalist hiyerarşideki üstünlüğünü yeniden tesis etmek. Bu durum en tehlikeli şekilde, bölgesel savaşların geleneksel ana akımın dışına taşıdığını gördüğümüzde ortaya çıkıyor. Bu husus, savaşın son aylarında önemli bir rol oynayan ve Ukraynalı askerlere çok sayıda kayıp verdiren İran'a ait insansız hava araçlarının Rusya'ya tedarik edilmesiyle zaten ortaya çıkmıştı.

Ardından Orta Doğu ve Orta Asya'daki çatışmaların (Afganistan pasifize edilmekten çok uzak) Ukrayna'daki savaşa müdahalesi, 22 Mart'ta Moskova'daki Crocus City Hall konser salonuna düzenlenen ve yaklaşık 140 kişinin hayatını kaybettiği saldırıyla da hissedildi (Birkaç gün sonra, kayıp birçok kişinin akıbeti hala bilinmiyor). Horasan IŞİD'i tarafından üstlenilen ve görünüşe göre Tacik milisler tarafından gerçekleştirilen saldırı, Rus hükümeti tarafından Ukrayna'yı ve dolaylı olarak ABD ve İngiltere'yi saldırganlarla suç ortaklığı yapmakla itham etmek için kullanıldı.

Saldırının sonuçlarının ne olacağını ve Rusya'nın misillemesinin ne kadar ileri gideceğini bilmiyoruz ancak hem Moskova'nın suçlamalarını hem de Kiev'in masumiyet söylemini ihtiyatla karşılama eğilimindeyiz. IŞİD-K, geçtiğimiz Ocak ayında İran'ın Kerman kentinde yaklaşık 90 kişinin ölümüne neden olan bir saldırıyla, adını aldığı Horasan bölgesi dışında da geniş bir yelpazede hareket

ettiğini zaten göstermişti. Moskova saldırısını desteklemiş olabilecek olası suç ortaklarının ötesinde, çeşitli savaş alanları arasındaki bağlantının bir başka unsuru olarak değerlendirilebilir: saldırganlar, Suriye topraklarında İslam Devleti ile savaşıyor ve Orta Doğu'daki ittifak ağının güçlendiğini gören Rusya'yı vurmaya istedikler ve bu da aynı cihatçı örgütün diğer saldırılarının hedefi oldu.

Dolayısıyla Ortadoğu'daki savaş, bir çatışmanın metastatik bir yayılma olarak emperyalist çekişmenin diğer sürtüşme alanlarını hedef alarak geleneksel jeo-tarihsel alanının ötesine yayılmasının örnek bir vakasını göstermektedir. Merkez üssü vahşi Gazze katliamı olan savaş çatışması kızıştıkça, tellürik dalgalar farklı yönlerde doğru genişleyerek rakip emperyalizmler arasındaki akut sürtüşmeden zaten etkilenmiş olan bölgelere sıçırıyor.

Hint Okyanusu'ndan Kızıldeniz'e Bab el-Mendeb Boğazı üzerinden erişim yolu, yeni savaş yatakları arasında önem bakımından ilk sırada yer alıyor. Mevsimsel ve pazar dalgalanmalarına bağlı olarak, tüm dünya ticaretinin yüzde 12 ila 15'inin geçtiği bir deniz yoludur. Stratejik açıdan hayati öneme sahip bazı kavşakların kontrolü konusunda gerilim arttığında, en güçlü devletler arasındaki çekişme kaçınılmaz olarak tırmanır ve ikinci derecedeki güçler taraf tutmaya teşvik edilerek rakip emperyalist hizalanmaların tanımlanması süreci hızlandırılır.

İran Humeyniciliği örneğinden esinlenen siyasi Şiilik akımının bir ifadesi olan Yemenli Huthi siyasi-askeri örgütü, Hint Okyanusu'ndan Kızıldeniz'i geçip Süveyş Kanalı üzerinden Akdeniz'e giren gemileri askeri olarak tehdit ederek uluslararası arenada ağırlığını hissettirmeye çalışmak için Gazze çatışmasını fırsat bildi. Huthiler tarafından propaganda amaçlı olarak 'Filistin davasını' destekleyen eylemler olarak lanse edilen Bab el-Mandeb bölgesindeki deniz trafiğini durdurma operasyonlarında, sadece İsrail'e değil, aynı zamanda ABD ve Avrupalı müttefiklerine de baskı

yapma girişimi olduğunu görmek, kendi tabiriyle 'Siyonizme karşı direniş cephesinin' genişlemesinin onu nasıl başa çıkılması kolay olmayan zorlu bir düşman haline getirdiğini göstermek mümkün. Kızıldeniz'deki ticaret trafiği üzerindeki etkileri şimdiden hissedilir derecede azaldı; bu da bir yandan Akdeniz'e giden gemilerin Afrika'nın etrafından dolaşmak zorunda kalmaları nedeniyle nakliye maliyetlerinin artmasına, diğer yandan da Mısır devletinin Kanal geçişlerinden elde ettiği gelirin yarıya düşmesine yol açtı.

Huthi askeri operasyonlarının etkinliği birkaç faktöre bağlıdır. Şii milislerin, müttefiki Birleşik Arap Emirlikleri ile birlikte savaşa doğrudan müdahil olan Suudi Arabistan tarafından desteklenen Yemen hükümet güçlerine karşı koymak zorunda kaldığı dokuz yıllık iç savaş boyunca İran askeri açıdan sürekli destekledi. Huthi'nin İran yapımı insansız hava araçları ve fırlatıcıları içeren füze cephaneliği, Eylül 2019'da Aramco şirketinin Abqaiq'teki ilk petrol arıtma tesislerini vurup imha ederek, Suudi Arabistan'ı birkaç hafta boyunca ham petrol ihracatını yaklaşık üçte iki oranında azaltmaya zorladığında zaten kendini kanıtlamıştı. Saldırıyı üstlenen Huthi'nin kontrol ettiği bölge ile Abqaiq'teki tesisler arasındaki yaklaşık 1.300 kilometrelik mesafe göz önüne alındığında, bazı gözlemciler eylemi İran Pasdaran'ına atfetti ya da İran ve Yemenli müttefiklerinin ortak saldırısı hipotezini formüle etti.

Ancak İsrail topraklarında gerçekleştirilen füze saldırıları da dahil olmak üzere Huthi'nin askeri başarılarının İran'ın ciddi bir askeri desteği olmadan mümkün olamayacağı biliniyor. Dahası, Huthilerin Kızıldeniz'e kıyısı olan ülkelerde ve Afrika Boynuzu'nda geniş bir muhbir ağına sahip olan Lübnan Hizbullahı ile işbirliğinden de faydalanabilecekleri görülüyor. Öte yandan Huthi'lere Bab el-Mandeb Boğazı'ndaki deniz taşımacılığını aksatma operasyonlarında İran Pasdaran'ına bağlı bir filo yardımcı olmakta ve etkili bir lojistik destek sunmaktadır.

Son dönemde yaşanan bir dizi olay Yemenli Şiiilerin bölgedeki konumunu güçlendirdi. Diplomatik ilişkilerin kesildiği sekiz yılın ardından Mart 2023'te Pekin'de Suudi Arabistan ve İran arasında varılan anlaşma, her iki ülkenin de en büyük ticaret ortağı olması nedeniyle Çin'in arabuluculuk işlevini ön plana çıkardı.

Basra Körfezi'nin en önemli kıyı güçleri ve Orta Doğu siyasetinin önde gelen oyuncularları arasındaki bu ılık yakınlaşma, 7 Ekim'de Hamas ve Filistinli siyasi uyduları tarafından İsrail topraklarının derinliklerinde gerçekleştirilen saldırıya kadar yakın olduğu düşünülen Suudi Arabistan ve İsrail arasında 'İbrahimi Paktlar' modelinde bir anlaşma olasılığı karşısında çökme riski taşıyordu. Bu saldırının sonuçları hem Riyad'ı hem de Tahran'ı anlaşmaya bağlı kalmaya itti ve bu da Yemen'de savaşı taraflar arasında, birkaç yüz mahkumun takasıyla sonuçlanan bir müzakerenin ardından Mart 2022'den bu yana silahlı çatışmaları zaten sınırlandırmış olan gerilimi azaltma sürecinin güçlenmesine yardımcı oldu. Düşmanlarla yapılan anlaşmalar, Huthi'nin 2018'de kanlı bir savaşın ardından kaybettiği ve Kızıldeniz'in güney kısmının kontrolü için büyük stratejik öneme sahip olan mühim Hudeyde limanını yeniden ele geçirmesini sağladı.

ABD ve müttefiklerinin Kızıldeniz'deki Huthi eylemlerine karşı bugüne kadar yürüttüğü askeri operasyonlar kayda değer sonuçlar vermedi. Yemenli Şii milislerin askeri kapasitesi belli bir etkinlik düzeyini korumuş görünüyor. ABD'nin Yemen topraklarındaki bombardımanına rağmen yıkıcı eylemler devam ediyor. Huthiler, dünyadaki internet trafiğinin %17'sinin geçtiği denizaltı kablolarının sabote edilmesindeki sorumluluklarını reddettiler, ancak kabloları kimin zarar verdiğinden bağımsız olarak, bu olayda ufuktaki kara bulutların habercisi olan bir başka olayı görmemek mümkün değil.

23 Mart'ta Huthi tarafından ateşlenen füzeler Kızıldeniz'de seyreden Çin tankeri Huang Pu'yu vurdu. Yemenli Şii milislerin Rusya-Çin cephesiyle

mükemmel bir uyum içinde olduğu tezini çürütecek bir gerçek. Birkaç gün önce ABD medyası, bir tarafta Rusya ve Çin, diğer tarafta ise Huthiler arasında yapılan ve Huthilerin iki büyük güce deniz taşımacılığını hiçbir şekilde engellemek istemedikleri konusunda bilmem kaçınıcı kez güvence verdikleri ve karşılığında açık bir siyasi destek istedikleri bir toplantıdan haberdar olduklarını duyurdu. Burjuva dünyasında her zaman olduğu gibi, bu silahlı müttefiklerin uluslararası ilişkiler dilinde adlandırıldığı şekliyle vekiller, hegemonik güçlere tabi olmalarının bedeli üzerinde pazarlık yapmak zorundadır.

Lübnan tarafında Hizbullah, iki devlet arasındaki sınırda mevcut çatışmanın başlamasından bu yana geçen altı ay içinde gerçekte hiçbir barış görülmemiş olmasına rağmen, İsrail ile açık savaşa girmekte tereddüt etmektedir. İsrail'in Lübnan'da düzenlediği yüzlerce hava saldırısında Lübnanlı Şii milislerden 250 kişi hayatını kaybederken, İsrail'e atılan roketler de 20 kişinin ölümüne neden oldu. Sınırın her iki tarafında da komşu bölgelerdeki kasaba ve köyler boşaltıldı.

Lübnan'ın ekonomik durumu iflas etmiş bir ülke gibi. Açık bir savaşın toplumsal olarak değerlendirilmesi zor sonuçları olabilir ve Hizbullah gibi bir burjuva partisi kendisini, ülkenin yaşamında çok fazla etkisi olan sefalet ve mezhepsel dini bölünmelerle birlikte giderek daha hoşgörüsüz hale gelen Lübnan proleteriyasıyla yüzleşmek zorunda bulabilir. Dolayısıyla İran gibi bölgesel bir gücün müttefiklerini bile Tahran'da iktidarda olan teokrasinin emirlerine itaat etmeye her zaman hazır kuklalar olarak görmemek gerekir. Vekiller hala kendi çıkarlarını ve siyasi gündemlerini takip etmektedir.

Ancak bu, İran'ın mevcut ekonomik krize, yüksek enflasyona ve işçi sınıfı arasında giderek artan hoşnutsuzluğa rağmen emperyalist projeksiyonlarını geleneksel etki alanının dışına genişletmediği anlamına gelmiyor. Aslında, Ortadoğu'daki çatışmanın yansımaları birkaç bin kilometre ötede,

Afrika'nın kalbinde de hissediliyor ve İran orada da rolünü oynamaya hazırlanıyor. Geçtiğimiz Ekim ayından bu yana Nijer'de iktidarda olan askeri cunta, Fransa ile tüm askeri işbirliğini kestikten sonra, ülkenin çeşitli bölgelerinde mevcut olan cihatçı isyanla mücadele için ABD ile yapılan askeri işbirliği anlaşmalarını da feshetme kararı aldı. Niamey'deki cuntanın dünya siyasetindeki diğer aktörlere yönelmesi zaten bir oldubitti gibi görünüyordu. New York Times'ın haberine göre ABD ve Avrupalı askeri kaynaklar, Niamey hükümetini Tahran'ın Nijer uranyumunu satın almasına izin vermek üzere bir ön anlaşmaya varmakla suçluyor. Eğer bu doğruysa, İsrail ve ABD'nin şiddetle karşı çıktığı İran'ın nükleer projesi için önemli bir adım daha atılmış olacak.

İsrail'in Gazze'deki askeri operasyonları burjuva savaşının vahşetini ve insan öldürme makinesinin etkinliğini bir kez daha göstermiştir. Demokrasi üzerine yakılan ağıtlar, büyük çoğunluğu sivillerden oluşan yaygın katliamı engelleyememiştir. Savaş operasyonları, İsrail askerlerinin varlığı ve Gazze'ye uygulanan izolasyonun neden olduğu açlık da savaş stratejisinin bir parçası olarak görülebilir. Ekmek kuyruğunda bekleyen Filistinlilerin katledilmesi de bu stratejinin bir parçasıdır, zira bu katliamlar, ihtiyaç duyulması halinde, İsrail birliklerinin angajman kurallarının ilk isyan ya da itaatsizlik belirtisinde kitlelere büyük miktarlarda kurşun dağıtmalarına nasıl izin verdiğini hatırlatmaktadır.

Halkı açlığa ve hatta birçok çocuğun yaşamının ilk aylarında açlıktan ölmeye zorlamanın iğrençliğinin ötesinde - her emperyalist savaşın neredeyse kaçınılmaz unsurları - belki de İsrail tarafında, nihai ateşkesten sonra ortaya çıkacak durumun siyasi yönetimine bakan bir planlama vardır. Çatışmaların başlamasının ardından yardımların dağıtımı, hidrokarbonların Hamas güçlerine daha fazla hareket serbestisi ve dolayısıyla daha etkili bir savaş imkanı sağlayacağı bahanesiyle yakıt sıkıntısı yaratmak için başından beri elinden geleni yapan İsrail'in bombardımanları ve denetimleri sebebiyle ciddi şekilde sekteye uğradı.

İsrail'in söz verdiği 200 kamyonla kıyasla günde ortalama 62 kamyonun Gazze'ye girdiği Şubat ayında temel ihtiyaç maddelerinin tedarikinde çöküş yaşandı. Yardımlar Gazze'nin kuzeyine genellikle Dünya Gıda Programı (WFP) ve BM Filistinli Mültecilere Yardım Ajansı (UNRWA) aracılığıyla ulaşıyor. İsraililerin UNRWA'yı Hamas'la işbirliği yapmakla suçlamasının ve bu BM ajansının faaliyetlerini etkili bir şekilde engellemesinin yanı sıra, gıda maddelerini savaştan zarar görmüş bölgeye sokmak için yerel Filistin otoritesiyle işbirliği yapma gerçeği de var. Bu nedenle yardımların dağıtımı, kamyonların açlık çeken halk ya da karaborsada fahiş fiyatlara satmak üzere temel ihtiyaç maddelerini çalan çeteler tarafından saldırıya uğramasını önlemek için Hamas polisine güvenmek zorundadır.

Şubat sonunda bazı kaynaklara göre İsrail, gıda maddelerinin dağıtımını gerçekleştirmek üzere Filistin burjuvazisinin unsurlarını devreye sokmaya çalıştı. Mart ayının başında, kamyonların güvenliğini sağlamak için Gazze'deki yerel aşiretlerin unsurlarını silahlandırma önerisini ortaya attı, ancak işgalciyle her türlü işbirliğini ihanetle eş tutan Hamas'ın ani tepkilerini hesaba katmak zorunda kaldı. Böylece, Hamas'ın askeri varlığının hala önemli olduğu Gazze Şeridi'nin kuzey kesimindeki aşiret reisleri daveti reddetmek zorunda kaldı. İsrail aynı işbirliğini El Fetih'e de önererek gıda yardımının dağıtımını Filistin Ulusal Yönetimine devretti ve savaş sonrası Gazze'de Filistin Ulusal Yönetiminin siyasi bir rol üstleneceğinin habercisi oldu. Bazı kaynaklar İsrail'in yardım dağıtımını paralı milislere devretmeyi de düşündüğünü iddia ediyor ki bu varsayım Washington'da hiç de heyecan uyandırmıyor, zira Amerikan vatandaşlarının çatışmalara karışması ve Filistinli milisler tarafından rehin alınması endişesi var.

Filistin Ulusal Yönetimi de Gazze'de herhangi bir yabancı varlığı reddettiğini yineledi. Mart ortasından bu yana yardım kamyonlarının ortalama sayısı günde 150'ye yükselmiş olsa da, Ekim 2023'ten önce Gazze'ye kamyonlar dolusu gıda maddesiyle giren

kamyon sayısının günde 500 civarında olduğu düşünülürse, uzun zamandır yakın olduğu düşünülen kıtlık çoktan başlamış durumda. Öyle görünüyor ki İsrail Devleti, savaş halindeki her kapitalist devlette olduğu gibi, sivil nüfusun bir bölümünü açlıktan ölüme mahkum etme ihtimalinden bile çekinmiyor.

Bu yeni bir şey değil, ancak burjuva savaşın, toprakların fethi ve kontrolünden ve proleter bileşeninden başlayarak nüfusun doğrudan imhasına geçilen aşamasının olgunlaştığının bir başka işaretidir. Bu, egemen sınıfın sermayenin ücretli çalışanlar üzerindeki tahakkümünü güçlendirmek amacıyla çatışmaların demografik yönünü nasıl acımasızca yönettiğine dair bir fikir edinmeleri için tüm işçilere bir uyarı niteliğinde olmalıdır. Biz Marksistler için sermaye, beyni olmayan, hatta beyni olan bir nesne, bir şey ya da bir makine değildir. Sermaye bize Marx'ın 'bir şey değil, şeyler tarafından dolaymlanan insanlar arasındaki toplumsal bir ilişki' olduğunu hatırlatır.

ABD gibi görece düşüşte olan bir gücün devam eden katliamla ve İsrail'in 7 Ekim'de uğradığı kanlı saldırıya verdiği asimetrik ve dizginlenemez tepkiyle arasına mesafe koymaması elbette zor. Gazze'deki katliam, bu katliamda tehditkar bir mesaj gören Ortadoğu burjuvazisini endişelendiriyor. Bu nedenle de Washington ile ilişkilerini sürdürebilmek için gelecekteki konusunda güvence talep ediyorlar. 25 Mart'ta ABD, BM Güvenlik Konseyi'nin Gazze'de ateşkes çağrısı yapan bir kararı kabul etmesine de izin vermek zorunda kaldı. ABD'nin vetosunu geri çekmesi, İsrail Başbakanı Netanyahu'nun ateşkesin Hamas'ı yok etmek gibi muğlak bir askeri hedefe ulaşılmasını engelleyeceği yönündeki ısrarlı iddiasını boşa çıkardı.

Bu, tüm olası müzakerelerin, kısa süreli silahlı ateşkeslerin ve diğer uluslarla barış ve dostluk çağrılarının ötesinde, tüm gezegeni emperyalist güçler arasındaki genel savaşın hain hedefine yaklaştıran bir başka gerçektir.

Uluslararası burjuvazinin onları sürüklediği tarihin en büyük katliamının uçurumuna doğru ürkütücü yürüyüşünü yalnızca işçiler durdurabilir. Dünya proletaryası, sınıfsal organı olan Enternasyonal Komünist Partisi önderliğinde, kendisi için mücadele etmek ve sermayenin rezil rejimini devirmek için uluslararası devrim yoluna girmek zorunda kalacaktır.

Sermayeye ve Ataerkinine Karşı Örgütlü Mücadele

Sınıflı toplum, tarihsel olarak insan türünün üretici güç donanımını geliştirme işlevini yerine getirmiştir. Bugün, burjuva dünyasına özgü toplumsal sınıfların ve ticari kategorilerin anakronik sürekliliği, insan yaşamının her yönünü şekillendirmektedir. İnsanlar arasında "sermaye" olarak adlandırılan bu ilişki, farklı üretim biçimlerinin birbirini izlemesi yoluyla sınıflı toplumların oluşumunun tortularını içinde taşımakta ve kadınları türün yaşaması için değil, sermayeye hayat vermek için maddi üretimin ve türün yeniden üretiminin salt araçları rolüne zincirleyen ataerki devini durmaksızın yeniden üretmektedir.

Onlarca yüzyıl boyunca kadın, toplumsal varlığında, bu kopuşun henüz var olmadığı ilkel toplulukların ortamındakine kıyasla giderek artan bir deformasyona uğramış, bu da onu giderek daha sıkı koşullandırmalarla aşağılayıcı bir maduniyet rolüne hapsetmiştir. Neolitik çağlardan bu yana, ilk tarım toplumlarının kurulmasıyla birlikte kadınlar, yaşamlarının her yönünü aile ve çocuk bakımıyla ilgili dar bir faaliyet alanına kanalize eden varoluşun çok taraflı karakterinin kademeli olarak kesilmesine maruz kalmıştır. Kapitalist makinenin dişlileri dönmeye başladığında, zaten geleneksel ataerki ideolojinin imgesinde yeniden inşa edilmiş olan kadın da proleter durumuna, yani burjuvazinin değişken sermayeye, üretime uygun silahlara yönelik artan talebini karşılayacak genel iş gücü durumuna indirgenmiştir. Bu proleterlik koşulu, büyük bedeller karşılığında kadınların aile

alanından çıkmasına ve makinenin uzantıları haline gelmesine izin verdi. Sermayenin sanayisi için kadın emek gücü orduları oluşturma süreci tarihsel olarak en iğrenç biçimlerde gerçekleşmiştir ve halen yüz milyonlarca kadın, burjuva toplumunun bile onlara yüklediği ev ve çocuk bakımı gibi geleneksel görevlerle başa çıkmak zorunda kaldıkları için günlük işlerinden bitkin bir şekilde çıktıkları ücretli emeğin iğrenç kadirgârlarında meta üretimine zincirlenmiş durumdadır. Dünyanın bazı bölgelerinde kadınların bir kısmının yaşam koşullarında geçici bir iyileşme görmesi ve burunlarını evdeki "yuvadan" dışarı çıkarabilmeleri proleter kadınları aldatmasın.

Proleter kadınların, yalnızca belirli tarihsel anlarda, burjuva toplumunda hem sınıf hem de cinsiyet temelli baskılarının her iki tarafına karşı da saf tuttıkları mücadeleler yoluyla yaşam koşullarını iyileştirme konusunda elde ettikleri her şey, onları çok belirsiz bir geleceğin tehditlerinden koruyamayacak güvencesiz bir başarı olmaya devam edecektir.

Kapitalizmin yüzyıllara dayanan tarihinde her zaman olduğu gibi bugün de her ülkede proleter kadınlar sefaletle, sömürüyle, çılgın çalışma ritimleriyle ve işsizlikle baş etmek zorundadır. Kaç tanesi işsizlik ve sefalet nedeniyle, birkaç kuruş karşılığında kendi bedenleriyle yakınlaşmaktan mahrum bırakan ve onları karşılıklı arzulan varlıklar arasındaki erotik aşk hayallerinin yok olduğunu görmeye mahkum eden aşağılayıcı fuhuş pratiğine zorlanmaktadır. Evlilik tarafından bile çoğu zaman reddedilen bir olasılık, çoğunlukla fahişeliğin ancak daha nazik bir biçimi olarak kendini gösterir.

Bu noktada, kadınların her türlü baskı altında tutulmasına yönelik radikal ve itiraz edilemez kınamamızın, fuhuş dehşeti karşısında "ahlaki" nitelikte bir doruğa ulaştığı düşünülmesin. Eğer bizi ahlaki bir tonda vaaz vermeye iten şey ticari mübadelenin kadın bedeninin cinsel sömürüsüyle iç içe geçmiş olması değilse, bunun nedeni doktrinimizin "felsefi" yönünün sadece ahlak dışı

olmasıdır. Fuhuşun yalnızca zorlayıcı yöntemlerle üstesinden gelinebileceğine inanmadığımız gibi, aynı zamanda kolektivist, dolayısıyla sınıfsız ve ticari olmayan bir toplumda bunun imkansız hale geleceğini düşünüyoruz. Fuhuş, tıpkı ticari ekonominin, toplumsal sınıfların ve siyasi devletin başına geleceği gibi yok olacaktır.

Kadınların ezilmesi meselesini ele alırken yeterince vurgulanamayan iki husus, kadınların türü yeniden üretme işlevi ile çocuk ve ev bakımındaki rolleridir. Binlerce yıllık ataerki tarihi boyunca tarihsel olarak yerleşmiş olan gelenekler, hamilelik ve bebek bakımının çoğu kültürde "kadın işi" olarak görüldüğü anlamına gelmektedir. Çalışan kadın nadiren doğuma yakın bir zamanda, gücünü yeniden kazanmak ve yaşamın ilk aylarında çocuklarına uygun şekilde bakmak için yeterli bir süre dinlenme fırsatına sahip olur. Pek çok kadın için hamilelik çoğu durumda bir hastalık olarak görüldüğü gibi, pek çok işveren tarafından da iş verimliliğine yansıyan bir kusur olarak görülmektedir. Bu koşullar altında, kadınların kendi annelik ihtiyaçları ile "vatana çocuk verme görevi" çağrısı ve işe bağlılıklarında başarısız oldukları için suçluluk duygusu arasında gidip gelen sosyal şartlanma arasında kalmaları nedeniyle ortaya çıkan duyguların muazzam bir kararsızlık olması oldukça doğaldır. Egemen ideolojinin bakış açısına göre, "erkek fabrikası" olarak da görülen kadınlar, fabrikalarda her türlü malı üretmek için yeterince çalışmıyor gibidir.

Ev işlerinde bile kadınların üzerindeki yük hem fiziksel hem de psikolojiktir. Proleter kadın bir kez emek gücünü satıp ücretli emeğin kürek mahkumiyetinde kendini zahmetle katlettikten sonra, enerjisinin kalan kısmını ailenin alışveriş, yemek hazırlama ve ev temizliği gibi ihtiyaçlarını karşılamak için saklamak zorunda kalacağını unutmamalıdır. Bu tür ücretsiz emekler onlara herhangi bir madalya kazandırmayacak, ancak tamamlamak için makul miktarda feragat ve düpedüz kahramanlık gerektirecektir. Sınıflı ve ataerki toplumda hiç kimse, kadınların ortaya

koyduğu enerjinin türün üretimi ve yeniden üretimi için elzem olduğunu ve insan toplumunun geçimine can suyu sağladığını kabul etmeyecektir.

Kadınlara yönelik ev içi baskının üstesinden gelmenin yolu daha on dokuzuncu yüzyılın ortalarında bilimsel sosyalizmin kurucuları tarafından ana hatlarıyla belirlenmişti: ev içi emeği bir kamu hizmetine dönüştürmek.

Ancak kadınların mahkum edildiği iç içe geçmiş sefalet, pislik ve yalnızlık zinciri, giderek yaygınlaşan burjuva savaş pratiğinde en dip noktasını bulmaktadır. Burjuva "cennetinin" sıradan "zevklerine" böylece tüm tehditlerin en korkuncu eklenir ki bu tehdit, dünyanın pek çok yerinde pek çok kadın için zaten trajik bir gerçekliktir. Burjuva savaşı, kadınları iş yerlerinde ve evlerinde öldürmekte, çocuklarının bedenlerini, gezegenin dört bir yanında tek bir gün bile susmayan, yalnızca kısa bir süreliğine pes ederek çok sayıda yaşamı yok eden makineli tüfek ve topların bombaları ya da mermileri altında parçalamaktadır.

Sefalet ve savaşlar nedeniyle milyonlarca kadın, dünyanın pek çok yerinde sınırlara ve İncil'deki göç yollarına yığılıyor, doğa olaylarını felakete dönüştüren, şiddetli bölgesel savaşlarla dünyanın parçalarını birbirinden ayıran burjuva vahşetinin yok ettiği topraklarda kurtarılabildiği azıcık şeyi de yanlarına almaya çalışıyor, sermayenin tüm gezegeni ölümcül bir kefenle saracak genel çatışmasını bekliyor ve duyuruyor. Katliamlardan kaçan birçok proleter kadın için, çevrelerinden koparılmış bir şekilde yaşamak ve yabancı bir ülkede en kötü koşullar altında çalışmak, yoğun sömürüye, marjinalleşmeye, yalnızlığa ve dışlanmaya maruz kalmak ihtimali ortaya çıkıyor. Tüm proleterler için burjuva tumarhanesinden güvenli bir çıkış yoktur ve bundan daha azı da emekçi kadınlar için bir kurtuluş ışığıdır, çünkü kapitalizm her yerdedir ve savaş bizi her zaman ve her yerde kovalar. İnsanların daha iyi bir yaşam umuduyla ya da sadece hayatta kalma içgüdüüne uyararak kaçtıkları topraklar, göçmen kadınlar için hiçbir ayrımcılık ve daha düşük ücretler

sunmuyor. Bilmedikleri topraklarda mülteci ve yabancı olan bu kadınlar, başka bir ülkede ev hapsinde doğum yapmaya ve çocuklarını büyütme mahkum edilirler: kendi ülkelerinde eski sınıf ve toplumsal cinsiyet tahakkümüne katlanmak zorunda bırakıldıktan sonra, yeni "ana vatanlarında" burjuva iktidarının uyguladığı tehdit ve şiddetle yüzleşirler. Proleter kadınlar genellikle kendilerini yetersiz beslenme, kötü gıda ve kötü sağlık koşullarının yol açtığı travma, stres ve hastalıklarla mücadele ederken tek başlarına bulurlar. Zor kazanılan kıt kanaat para, reddedilen zevkler, arzular ve kırılan hayaller arasında kişinin kendini anlamsız bir varoluşa mahkum edilmiş bulduğu çok acı verici bir durumda hayatta kalmak için genellikle zar zor yeterlidir. Kapitalizmin sağlıksız ve yıkıcı kaosunda temiz hava, temiz su, sağlıklı gıda ve güvenli barınak gibi temel şeylerin tadını asla çıkaramayacağız. Hepsinden önemlisi, sevgilerimizi özgürce yaşayabilmemiz her zamankinden daha az mümkün olacaktır.

Mevcut durumda, reformist, ilerici ve sosyal demokrat propaganda, burjuva feminist çevrelerin veya rejim sendikalarının vaazları tüm aldatıcı iktidarsızlığıyla ortaya çıkıyor. Bazı siyasi ve sosyal çevrelerden yayılan karşılıksız gevezelikler, en temel insani ihtiyaçları karşılayacak somun ve balıkları çoğaltmamaktadır. Hayalleri ezerek ve türümüzün ihtiyaçlarını ihmal ederek sermayeyi artırmak için ürettiğimiz bu dünyada proleterlerin kullanabileceği kaynaklar her zaman kıttır. İnsan ihtiyaç ve isteklerini karşılamak için, tüketim için üretilen az şeyi paylaşmak yeterli değildir; mesele üretim araçlarını burjuvazinin elinden almaktır. Burjuvazi, üretimin kendisini hedefleyen yatırım patolojisine yönlendirmek için tüm emek araçlarına sahiptir.

Devletler kadınları çocuk doğurmaya teşvik eder, aynı zamanda onları çalışmaya ve okumaya zorlar. Kadınlardan geleceğin askerlerini ve işçilerini üretmelerini beklerken, aynı zamanda erkek savaş işçilerinin bıraktığı boşluğu ucuz iş gücü olarak doldururlar. Sömürüye, milliyetçi propagandaya maruz kalan kadınlar, ataerkinin kaskacı altında,

böylece çifte şehitliğe sürüklenirler.

Proleter kadınlar kaderlerini yeniden kendi ellerine almaya çalışmalıdır. Çalışan kadınlar, erkek işçilerle birlikte kendi koşullarını tartışmanın yollarını bulmalı ve sorunlarına çözüm aramak için kendilerine cesaret vermelidir. Samimi mücadeleler, karşılıklı kardeşçe destek atmosferinde, güven ve dayanışmaya dayalı ilişkileri olgunlaştırabilir. Gerçekten mücadele eden kadın işçiler asla yalnız değildir!

Birçok kadının sosyal medyada ve sulandırılmış medya içeriklerinde kendilerini kaybettiklerinde, hayatta kalma güdüsüyle hareket ettiklerinde, bedenlerini ve dillerini ticari bir markaya dönüştürerek günlük yaşamlarını ve kendilerini ticarileştirmeye çalıştıklarında buldukları aşağılayıcı ultramodern yalnızlık. Gerçekte, ekonomik kriz ve sınıf mücadelesinin yokluğu nedeniyle insanlar hayatta kalmak için en az eğitici olanı da dahil olmak üzere her yolu denerken, milyonlarca uyarının aralıksız yayılım ateşi beyinlerimizi uyuşturuyor. Bu uyarılar, sürekli olarak karşılayamayacakları ürünleri arzulayan, ayrıcalıklı azınlığın yaşam tarzını taklit etmeye çalışan ve sahte mitler ve statü sembolleri peşinde kendilerini çalışarak ve borçlanarak katledecek kadar ileri giden insan kitleleri yaratıyor. İşçiler için yaşam standartlarını yükseltmenin tek yolu, sendikal mücadele yoluyla daha yüksek ücretler, daha kısa çalışma saatleri ve daha az yoğun tempo için mücadele etmektir. Ekonomik mücadelelerin gelişmesi, reklamlar yoluyla dayatılan sahte ihtiyaç ve yalanları zihinlerimizden silmeyi ve bu zihinsel çöplüğün yerine gerçek insan ihtiyaçlarını karşılama arzusunu koymayı yavaş yavaş başaracaktır. Bizi mutluluğumuzdan ve varlığımızı geliştirme eğiliminden uzaklaştıran güdültüye kulaklarımızı kapatmalıyız. Kulaklarımızı yalanlara kapatmalıyız!

Yüzyıllar boyunca kadınlar hücrelerine çekilmiş, çoğu zaman sefil bir yaşam alanından başka bir şey olmayan evlerinde sessizce acı çekmişlerdir. Teselliyi aynı koşulları paylaştıkları diğer kadınların destek

ve tesellisinde aradılar, ancak bu zorlu koşulların getirdiği sorunları çözemediler.

Kadınlara özgürleşme yolunda ne yardımcı olabilir? Kendilerini kapitalist ve ataerkil sömürden kurtarmak için daha etkin bir şekilde mücadele etmek üzere Marksist yöntemde bir cevap bulabilirler. Çünkü bu yöntem, sınıfların kendilerini ortadan kaldırarak tüm sınıf çelişkilerini ortadan kaldıracak ve ataerkini ezerek toplumsal cinsiyet baskısını sona erdirecek, insanlığın uzun tarih öncesi çağını kapatacak gerçek çözümü anlamının anahtarıdır. Ataerki gibi kadim bir canavarı sistematik savaş olmadan yıkamayız. Beyinlerimize ettikleri ataerki tohumlarını yok etmek için Marksizmin herkes tarafından anlaşılabilir yöntemini yaşadıklarımıza ve gördüklerimize uygulamalıyız. Sınıf sendikalarında örgütlenmeli, bu sendikalar içinde kadın sorunlarına dikkat çekmeyi ihmal etmemeliyiz. Erkek işçilerin yoğun olduğu yerlerde, eşlerinin maço ve ataerkilliğe boyun eğen tutumlarını aşmalarına yardımcı olmak için eşlerini ve kızlarını işin içine çekmeye çalışmalıyız. Erkek proleterlere, ataerkinin çürüten cesedini korumakla, eşleri, kız kardeşleri, kadın arkadaşları ve kızlarıyla olan insani ilişkilerini zehirlemekten başka bir şey kazanamayacaklarını anlatmalıyız. Sendikaların aktif özneleri olan işçilerin birleşik mücadelesinden başka bir çözüm yoktur. Komünizme giden yolda, her cinsiyetten ve cinsel yönelimden yoldaşlar yan yana, omuz omuza yürüyecek ve birbirlerine karşı aşağılayıcı çatışmalarda tüketilmekten kaçınarak ortak düşmana birlikte saldıracaklardır.

Kapitalizm tüm yaşamı tehdit ederken, sermayenin ve ataerkinin iki yüzlü tiranlığının yarattığı katliamı durdurmak insanlığın çoğunluğuna bağlıdır. Komünist Parti Enternasyonalı, tarihsel mücadelelerin tortulaştırdığı ve Marksist teorinin ışığında süzülen komünist teoriyi koruyan tek siyasi oluşumdur. Yalnızca o, proletaryaya, sömürünün ortadan kaldırılmasını amaçlayan ve her zaman ataerkine, ırksal baskıya, cinsel yönelimden kaynaklanan baskıya, kısacası her türlü baskıcı ilişkiye karşı mücadeleyi içeren sınıf mücadelesinin

geliştirilmesi için en doğru ve etkili taktikleri önerebilir.

Dünyadaki tüm işçilerin mücadele organlarının oluşturduğu sınıf temelli sendikal cephelerde birleşmesiyle, kadınlar nihayet sermaye ve ataerkine karşı savaşmak için elverişli bir koşul bulacaklardır. Bu sayede kadınlar, ataerkinin yarattığı vahşete karşı erkek yoldaşlarının nefretini de kazanabileceklerdir: ancak o zaman proletaryanın cinsiyetleri birleşik, yan yana yürüyecektir. Sınıfın birliği ve devrimin gerçekleşmesi bu ortak çalışmaya bağlıdır.

31 Mart Yerel Seçimleri Üzerine

Komünist Parti'nin 4. sayısında, Türkiye'de Burjuvazinin Krizi başlıklı yazımızda, 2023'te gerçekleşen genel seçimlerin ardından şöyle yazmıştık: "Türk burjuvazisinin iç çelişkilerinden biri de sanayi patronlarının örgütlenmeleri arasındadır. Büyük sanayiciler geleneksel olarak 1971'de kurulan ve dış ticaretin yüzde 80'ini gerçekleştiren, işgücünün yüzde 50'sini istihdam eden ve şirket vergilerinin yüzde 80'ini ödeyen 4.500 şirketi temsil eden ve 2.100'den fazla üyesi olan TÜSİAD'da örgütlenmişlerdir. Buna karşılık, 1990 yılında kurulan ve 60.000 şirketi kontrol eden 13.000 üyeye sahip MÜSİAD'da yeni, nispeten küçük ama hızla büyüyen bir patronlar grubu örgütlenmiştir. TÜSİAD kendisini laik ve Batı yanlısı, MÜSİAD ise İslamcı ve hükümet yanlısı ilan etmektedir. Dış cephede TÜSİAD, başta ABD olmak üzere Batı ile yakın ilişkilerden yanayken, MÜSİAD görece bağımsız bir bölgesel emperyalist güç olmayı hedefleyen mevcut hükümetin politikalarını desteklemektedir... Erdoğan'ın seçimlerden sonraki ilk hamlesi büyük burjuvaziye zeytin dalı uzatmak oldu. Batı tarzı katı ekonomi politikalarına yakınlığıyla bilinen Mehmet Şimşek, güçlü bir Hazine ve Maliye Bakanı olarak atandı... TÜSİAD, Erdoğan'ın cömert teklifini hemen kabul ederek istikrar ve reform çağrısında bulundu. Bazı muhalif gazeteciler ve ekonomistler daha da ileri giderek Mehmet Şimşek'in atanmasını onayladılar ve "hepimiz aynı gemideyiz" dediler."

2023 seçimleri öncesine kıyasla burjuva siyasetinin daha az kutuplaşmış olduğu yaklaşık bir yılın ardından gerçekleşen yerel seçimler, Türkiye siyasetinin geleceğine dair önemli ipuçları içeren bir tablo çizmiş oldu. Bu süreci öncesi ve sonrasıyla ele alacağız.

AKP'nin Genel Seçim Sonrası Performansı

2023 seçimlerinden sonra burjuva siyaseti arenasında Adalet ve Kalkınma Partisi'nin ekonomi politikalarının başarılı olmasına olanak tanıyacak bir zemin oluşmuştu. Yalnız şimşek değil İçişleri Bakanı Ali Yerilikaya ve eski Milli İstihbarat Teşkilatı Başkanı, Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, burjuva muhalefetin övgüleriyle karşılaştı. Ama Şimşek ve ekibi aynı zamanda kötüye gidiş eğilimi oldukça ilerlemiş bir ekonomik durum ile karşı karşıyaydı. 22 yıllık AKP iktidarının oluşturduğu hantal, liyakatsiz ve yolsuz ilişkiler sistemine müdahale etme şansı bulunmayan Şimşek, ekonomiyi kemer sıkma ve Erdoğan'ın eski taahhütlerini çiğneyen faiz artırma politikaları ile kontrol altında tutmaya çalıştı. Şimşek'in politikaları ekonominin tamamen çökmesini engellediyse de herhangi bir iyileşmeye yol açamadı. Erdoğan, başta emeklilerin zam talebi olmak üzere, toplumda geniş karşılığı olan ve eskiden göstermelik de olsa kabul edebileceği ekonomik taleplere kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

CHP'de Değişimin Zaferi

2023 seçimlerinin mağlubu Cumhuriyet Halk Partisi, seçimin ardından hararetli bir olağan üstü kongre sürecine girdi. Başta popüler İstanbul belediye başkanı Ekrem İmamoğlu, meclis grubu başkanı Özgür Özel ve genel sekreter Selin Sayek Böke olmak üzere pek çok önde gelen CHP lideri, değişim bayrağının ardında toplandılar. 2023 başarısızlığında büyük payı olan genel başkan Kemal Kılıçdaroğlu'nun teşkilata hakim olduğu, dolayısıyla zorlanmadan kazanacağı bekleniyordu fakat kongreyi değişim kanadının adayları Özel kazandı. Bu Ecevit'in İnönü'yü devirmesinden beri CHP'de ilk

defa gerçekleşen bir durumdu. Biraz da koşulların itelemesiyle yeni CHP yönetimi ibreyi sola kırdı. Başta DİSK olmak üzere sendikal hareketle daha sıkı ve faal bir ilişki kuruldu; Özel DİSK başkanı Arzu Çerkezoğlu ile kolkola eylem fotoğrafları çekindi. Kürt milliyetçisi Halkların Demokratik Partisi veya yeni adıyla Dem Parti ile ilişkilerin gizli yürütülmesinde ısrardan vazgeçildi. Türkiye İşçi Partisi gibi sosyalist geçinen parlamenter partiler daha fazla ciddiye alınmaya başlandı. Tüm bunlara rağmen yeni yönetim bir yandan da partinin ırkçı ve yabancı düşmanı sağ ile hiçbir çelişki yaşamadan birlikte çalışabilecek kadar esnek olmayı başardı.

Muhالیf Cephenin Dağılması

2023 seçimleri öncesinde CHP, muhalif faşist İyi Parti, ve küçük İslamcı, liberal ve merkez sağ partilerin oluşturduğu Millet İttifakı, yenilginin ardından dağıldı. CHP'nin ittifaktaki en güçlü ortağı İyi Parti, seçimlere "hür ve müstakil" gireceğini ilan ettikten sonra, iktidardan çok muhalefete yüklendiği, özellikle eskiden göklere çıkardığı İstanbul ve Ankara belediye başkanları İmamoğlu ve Mansur Yavaş'ı oldukça sert bir biçimde yerdiği bir seçim kampanyası yaptı. Millet İttifakı'nın eski küçük ortakları da aynı derecede sert bir üslup tercih etmeseler de kendi adaylarını çıkartmayı tercih ettiler. Genel seçimde ve bir önceki yerel seçimde ittifaka dışarıdan destek veren Kürt milliyetçileri bile, CHP Kılıçdaroğlu dönemine kıyasla daha saydam ilişkileri tercih etse de, CHP ile çok daha kısıtlı bir seçim işbirliğini tercih ederek büyükşehirler dahil pek çok kritik bölgede kendi adaylarını çıkardılar. Böylelikle muhalif cephe dağılmış oldu; CHP eski müttefikleri tarafından terk edilmiş vaziyette, tek başına seçimlere girdi. Buna karşın radikal İslamcı Yeniden Refah Partisi'nin kendi adaylarını çıkarması haricinde, iktidar cephesi bir dağılmaya uğramadan varlığını sürdürmekteydi.

Seçim Sonuçları

31 Mart seçimleri, CHP için tarihsel bir zafer, AKP için ise tarihsel bir hezimet ile sonuçlandı. CHP başta İstanbul ve Ankara olmak üzere büyükşehir belediye başkanlıklarının büyük çoğunluğunu kazanmakla kalmadı; belediye meclislerinde de pek çok bölgede çoğunluk elde etti. Dahası %25'lik geleneksel oyunu %38'e yükselterek seçimden birinci parti olarak çıktı. CHP yalnız büyükşehirlerde ve kıyılarda değil, ırkçı adayları sayesinde muhafazakar Anadolu'da da başarı elde etti. İyi Parti destekçilerinin büyük çoğunluğu, partilerinden uzaklaşarak CHP'ye yöneldi. Dem Parti, Kuzey Kürdistan'da oyunu korurken Batı metropollerinde ciddi oy kaybetti. Bu sonuçlarda katılımın %85'ten %78'e düşmesinin de payı vardı ki sandığa gitmeyenlerin çoğunun ekonomiden rahatsız AKP seçmeni olduğu düşünülüyor. YRP'nin %6-7 gibi bir oy alması iktidar cephesi için sonucu değiştiren bir faktör olmasa da, yenilgiyi perçinlemeye katkı sundu. Kadın düşmanı, homofobik ve anti-semitik bir parti olan YRP'nin özellikle AKP hükümetinin İsrail'le olan ticari ilişkilerine karşı tepkisi aldığı oyu ciddi şekilde arttırmış gibi görünüyor.

Van Olayları

Seçime damgasını vuran olaylardan biri, hukuki bir hile yoluyla Van Büyükşehir Belediye Başkanlığına seçilen Dem Partili Abdullah Zeydan'ın mazbatasının seçimi farklı kaybeden AKP'li adaya verilmesiydi. Kürt milliyetçisi belediyelere kayyum atanması pratiğini hatırlatan bu olay, şehirde büyük eylemlere, çatışmalara ve gözaltılara yol açtı. Hapisteki Kürt milliyetçisi lider Selahattin Demirtaş, Erdoğan'a "Bu hukuksuz girişime, ülkenin Cumhurbaşkanı olarak dur demenizi bekliyoruz" diye çağrıda bulundu. CHP ve TİP gibi partiler de kararı kınadılar ve Dem Parti'yi desteklediler. Hatta AKP içinden kimi isimler bile bu yanlıştan dönülmesini temenni ettiklerini ifade ettiler. En nihayetinde Yüksek Seçim Kurulu mazbatanın Zeydan'a verilmesi kararını aldı. Böylelikle AKP hükümeti seçim yenilgisinin ardından bocalarken

Dem Parti tabanını konsolide etmiş oldu. Bu olayın önümüzdeki dönemde hükümetin Kürt belediyelerine kayyum atmasını zorlaştıracığını düşünmek mümkün olsa da Türk devleti ile PKK arasındaki savaşın durumuna göre bu seçeneğin her zaman hükümetin masasında olacağını belirtmek gerekiyor.

Birinci Parti Olarak CHP

Seçim sonuçları CHP lideri Özel'in koltuğunu oldukça sağlamlaştırmakla kalmadı, CHP'nin ülke siyasetindeki ağırlığını da fark edilir şekilde arttırdı. Buna karşın Erdoğan, seçimin ardından sonuçları ciddiye alacaklarını, özeleştiri yapacaklarını açıkladı. Böylelikle ülkede müzakere havası esmeye başladı. Özel, Gezi tutsaklarının serbest bırakılması, Taksim meydanının 1 Mayıs gösterilerine açılması gibi taleplerle Erdoğan'la masaya oturup, uzattığı el havada kalmazsa yeni anayasa konusunu müzakere edebileceğini ifade etti. Müzakerelerden nasıl bir sonuç çıkacağını kestirmek güç olsa da, önümüzdeki dört yılın Türk siyasetinde daha önce aklı gelmeyecek değişikliklere gebe olduğunu söyleyebiliriz. Yeni bir Kılıçdaroğlu faciası yaşamak istemeyen Özel, dört yıl sonra gerçekleşecek cumhurbaşkanlığı seçimlerinde muhalefetin adayının İmamoğlu ya da Yavaş olacağını şimdiden ilan etmiş durumda. İki belediye başkanının da belediye meclis çoğunluğu sayesinde eskisinden çok daha güçlü bir konumda olduklarının da altını çizmekte fayda var.

Muhalif Faşizmin Yol Haritası

Seçimlerde belki de en büyük hezimete uğrayan parti olan İyi Parti oldu. Yenilginin boyutu öyle büyüktü ki Meral Akşener, yeniden genel başkanlığa aday olmayacağını ilan ederek partisini olağanüstü kurultaya götürmek zorunda kaldı. Seçimlerde CHP'yi desteklemeyeceğini ilan ettiğinden beri pek çok önemli üyesini CHP'ye kaybeden İyi Parti varoluşsal bir krizle karşı karşıya. Ülkücü Ankara belediye başkanı Yavaş, muhalif faşizmin en gözde lideri haline gelmiş durumda. Muhalif faşistlerin İyi

Parti yerine, Yavaş etrafında CHP'de toplanmaları, İyi Parti için en büyük tehdit. Bu durum karşısında İyi Parti olağanüstü kurultayında iki aday yarıştı: partinin seçim stratejisini doğru bulan, Akşener'in desteklediği Musavat Dervişoğlu ve partinin seçim stratejisini CHP'ye fazla yüklediği için eleştiren Koray Aydın. Şu saatten sonra büyük ölçüde İyi Parti'yi CHP'nin veya AKP'nin kuyruğunda, veya belki de gerçekten "hür ve müstakil" bir tabela partisi yapma seçeneklerinin oylandığı kurultayda kazanan Akşener'in adayı Dervişoğlu oldu. Muhalif faşistlerin İyi Parti ve CHP dışındaki bir diğer olası adresi, yabancı düşmanlığı ile öne çıkan ve belediye meclisi seçimlerinde gücünü koruyan Zafer Partisi. Muhalif faşizmin izleyeceği yol haritası, Türk burjuva siyasetinin geleceği için büyük önem taşıyor.

Seçimler ve Sendikal Hareket

Şubat 2021'de yayınlanan İstanbul'da Belediye İşçilerinin Sosyal Demokrat Patronlara Karşı Grevi başlıklı yazımızda ifade ettiğimiz üzere: "Solcu DİSK, sadece rejim sendikası olmaya hazır değil, işçilerin değil sosyal demokrat politikacıların çıkarları doğrultusunda hareket eden liderliği nedeniyle, rejim sendikası olarak hareket etmekten de çekinmiyor. Bununla birlikte, DİSK ve diğer sol sendika konfederasyonları ve meslek örgütleri, çoğu durumda mücadeleciler işçilerin var olabileceği tek seçenek olmaya devam etmekte. Bu işçilerin sol sendikaların tam teşekküllü rejim sendikaları olmasını engelleyip engelleyemeyeceklerini göreceğiz." Gerçekleşen belediye seçimlerinin sendikal harekete doğrudan etkisi, CHP'li belediyelerde DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasının büyümesindeki artış olacaktır. Genel-İş, DİSK içinde CHP ile en yakın ilişkileri olan sendikaların başında gelmektedir. Buna rağmen geçmişte olduğu gibi gelecekte de Genel-İş üyesi işçiler arasında, sendika ve konfederasyon liderliğine karşı tutum alacak mücadeleciler işçiler çıkacaktır. Daha büyük tehlike, seçimden oldukça güçlenerek çıkmış CHP'nin DİSK üzerindeki etkisinin artmasıdır ki bu etki son DİSK genel kurulunda eleştirilen TÜSİAD ile diyalog gibi yaklaşımlara yol açmıştır.

Zafer Yanılsaması Burjuvaziye Hizmet Ediyor

31 Mart seçimlerini başta burjuva solunun bütün renkleri olmak üzere geniş muhalif kitleler büyük bir zafer olarak değerlendirmişlerdir. Bu bir yanılsamadır ve başta büyük TÜSİAD sermayesi olmak üzere Türk burjuvazisine hizmet etmektedir. Türkiye işçi sınıfı bu seçimlerde, geçmiş seçimlerde olduğu ve gelecek seçimlerde olacağı üzere, hiçbir şey kazanmamıştır. Çizgimiz daha 1920'de, Çekimser Komünist Fraksiyon'un Tezleri'nde şöyle yazmıştır: "bölge ve belediye kurumlarını seçimlerle ele geçirmek, burjuva iktidara karşı kesinlikle kabul edilebilir bir eylem biçimi değildir. Bir taraftan, bölge ve belediye kurumları gerçekte bir güç değil, aksine, merkezi devlet aygıtının uzantısıdır. Diğer taraftan ise, bu kurumlar, komünist, merkezi eylem iradesine zıtlık teşkil eden burjuvazinin, proleter iktidarın kurulmasına karşı verdiği mücadeleye bir üs sunar (iktidar sahiplerine yerel otoritenin bugün bazı rahatsızlıklar verebileceği prensip olarak iddia edilse bile)." Şüphesiz belediye denilen devlet kurumlarının bir burjuva partisinden başka bir burjuva partisine geçmesi, proletarya için ancak sahte bir zafer anlamına gelebilir. Sandıktan her zaman sermayenin iradesi çıkar, belediye seçimleri de hiçbir şekilde bunun bir istisnasını teşkil etmez.

Lezita Grevi ve Enternasyonalizm

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde 7 Mart'ta başlayan Lezita grevi hala sürmektedir. Hak-İş'e bağlı bulunan Öz Gıda-İş ile örgütlü işçiler, Lezita patronunun Öz Gıda-İş ile masaya oturmaması üzere grevi başlatmıştır. Lezita patronları, grevin gelmekte olduğu anladıklarında Hindistan kökenli yabancı işçileri ülkeye sokarak onları grev kırıcı olarak kullanmaya çalışmışlardır. Enternasyonal Komünist Partisi olarak işçi sınıfını ayırmaya çalışan tüm söylemleri, gerek din olsun gerek ırk, reddediyoruz. Buradan yola çıkarak yabancı uyruklu işçilerin de greve dahil edilmesi amacıyla onlara ulaşmaya çalışmanın Lezita grevinin başarılı olması

için elzem olduğunu baştan ifade etmemiz gerekiyor.

2 bine yakın işçinin kötü iş şartlarına, düşük ücretlere, mesai baskısına karşı başlatılan bu grev hala kesin bir sonuca varamamıştır. Firma, grevden iki gün önce, 5 Mart'ta, yabancı uyruklu işçileri grev kırıcı olarak kullanma esasıyla işe almıştır. Eklemek gerekir ki bu durumda işe alınanların hiçbir suçu yoktur; bütün suç patronun kendisinde ve ucuz grev kırma taktiğinde yatmaktadır. Elbette burjuvalar konu kâr olunca, ucuzluktan ve çirkeflikten hiç ödün vermez. Grevi kırmak adına önce grevin yapıldığı boş arsası satın almaya çalıştılar. Bu işe yaramayınca grev alanını tellerle çevirdiler ve işçilerin sesini hoparlörlerle bastırmaya çalıştılar. Bu da işe yaramayınca en büyük savunucuları olan kask ve jopların arkasına sığındılar. Jandarmaların talebi üzerine gelen servisler greve katılımı yasadışı bir şekilde engelleme girişiminde bulundu. Fakat yapılan çirkefçe çabalara rağmen işçilerin greve katılımı artmaya devam etti. Grev'deki işçilerin kararlılığının bir simgesi olarak işçiler meydanlarda gösteri düzenledi. Grevin yarattığı sansasyonu kendi emelleri için kullanmaya çalışan gerek faşist gerek burjuva sol partileri, grevi ulusal bir kimlik mücadelesine bağlamaya çalıştılar. Enternasyonal Komünist Partisi, Marx'tan Lenin'e kadar söylenen sözü bıkmadan ve usanmadan tekrarlayacaktır: İşçilerin vatani yoktur! Burjuva partilerinin, sınıf mücadelesini ulusal bir kimliğin arkasına sığdırma çabaları işçi sınıfına zarardan başka bir şey getirmez! Burjuva solu, grevdeki sınıfsal birlikteliği bozmak amacıyla grevi Türk kimliğindeki kimseler ile Hindistanlı işçilerin mücadelesi olarak lanse ederek fail olan burjuvaziyi suçundan aklama girişiminde bulunmaktadır. Burjuva solu vatanseverlik adı altında milliyetçiliğini gizlemede ne kadar beceriksiz olduğunu tekrar göstererek en ufak bir fırsatta burjuvazinin vatanını proleter enternasyonalizmin bayrağına tercih ettiğini bir kez daha göstermiştir.

Lezita'nın bağlı bulunduğu Abalıoğlu Holding, 2004-2016 seneleri arasında agresif bir büyüme gerçekleştirmişti. 2006 senesinde kurulan, istihdam

teşvikleriyle ve krediler alarak büyüyen Lezita elbette bunlarla da yetinmeyip üstüne mesai ücretlerini de ödemiordu. Kısaca Abalıoğlu Holding ve dolayısıyla Lezita mevcut hükümetten olabildiğince faydalanmıştı. Fakat takvimler 2016'nın Ağustosunu ayını gösterdiğinde Baha Abalıoğlu FETÖ soruşturmasından içeriye alındı ve bir gece gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Bir Hak-İş sendikasının böylesi bir greve aracı ve hatta öncü gözükmesi, sıradışı ve yanıltıcı bir durumdur. Lezita işçileri Hak-İş bürokrasisinin grevlerinin arkasında ancak göstermelik olarak durduğunu, ilk fırsatta grevi baltalamanın ve sonlandırmanın hesabını yaptığını gözden kaçırmamalılardır. Burjuva devletin bir aygıtı olan rejim sendikalarının tarih boyunca işçi sınıfının çıkarlarına değil mevcut hükümetin çıkarlarına hizmet ettiği ve İslamcı burjuva ideolijisinin sendikal alanda temsil etmesi için kurulan Hak-İş'in mevcut hükümetin özel sektörde en çok tercih ettiği konfederasyon olduğu unutulmamalıdır.

Lezita işçilerinin düşmanı, grevi kırmaları için getirilen ve olup bitenin farkında olmayan yabancı işçiler değildir. Aksine Lezita işçilerinin düşmanı firma patronlarının yanı sıra mücadeleyi emellerine alet etmeye çalışan burjuva partileri ve mücadeleyi baltalamak için fırsat kollayan Öz Gıda-İş ve Hak-İş ağalarıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Yeni İşçi Mücadeleleri

Yaklaşık 3 yıldır Amerika Birleşik Devletleri, daha kapsamlı, sık, sert grevler ve sendikalarda örgütlenmeye giden artan sayıda işçi ile yeniden canlanan bir işçi hareketine tanık oluyor. Böyle bir durum, pasiflik ve boyun eğme halini sürdüren İtalya'daki işçi sınıfının deneyimlediğinden çok uzak görünüyor. Ancak ABD'de bile işçi hareketi, İtalya'da tanık olduğumuzdan daha da kötü bir şekilde, onlarca yıllık derin bir gerileme döneminden çıkıyor. 80'lerde ve 90'larda çeşitli sektörlerde -demir

yollarında, havaalanlarında, tramvaylarda, okullarda, hastanelerde, itfaiyelerde, metal işlerinde- ve 2010'dan sonra lojistikte taban sendikacılığını doğuran mücadeleleri bilmiyor.

Bu, mücadeleciler sendikacılığın militanlarını rahatlatmaktadır çünkü kapitalizmde sınıf mücadelesinin önlenemez olduğunu ve proletaryanın en zor koşullarda bile yaşamlarını savunma zorunluluğundan dolayı mücadeleye ve örgütlenmeye geri dönmek zorunda kalacağını ve bu maddi temelde en ileri haliyle devrimci komünizmin partisini tanıma ve benimseme eğiliminde olacağını doğrulamaktadır.

Geçtiğimiz aylarda ABD federal hükümeti, bir anlaşmaya zorlamak ve bir demir yolu işçileri grevini ("ABD Demiryolcuları Arasında Mücadele İradesi Büyüyor") ve bir liman işçileri grevini önlemek için doğrudan müdahale etti. Ancak okul çalışanları, sağlık çalışanları, Amazon depo çalışanları ve kuryeleri, demir yolu işçileri, metal işleme fabrikaları (General Motors, Volvo, John Deere, New Holland, Ford, Stellantis), otel çalışanları, McDonald's ve Walmart çalışanları, film ve televizyon endüstrilerindeki işçilere kadar pek çok başka kategori var.

Bu yeniden canlanan işçi hareketinin merkez üssü Kaliforniya'nın devasa kenti Los Angeles'tır.

UPS

1 Ağustos'ta ABD'de son on yılların en büyük grevi, 300.000'den fazla UPS işçisinin grevi başlayacaktı. Burjuva basınındaki bazı yorumculara göre, 1959 çelik işçileri grevinden bu yana bu ölçekte bir seferberlik yaşanmamıştı. Haziran ayına gelindiğinde, Kamyoncular sendikasına üye UPS işçilerinin %97'si grevden yana oy kullanmıştı.

Yoldaşlarımız grev hattında dağıtılmak üzere çok önceden bir broşür hazırladılar, böylece basılabilecek ve bulunduğumuz şehirlere postalanabilecekti - ki bu hiç de kolay değildi; özellikle de grevin

duyurulması, bir iş bırakma beklentisiyle posta trafiğini artırma ve tıkama etkisi yarattığından.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde yoldaşlarımızın diğer sendika militanlarıyla birlikte Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı (CSAN) adı altında işçi mücadelelerini birleştirmek için bir komite kurduğu Portland, Oregon'da, Birleşik Devletler Posta Servisi USPS'de de dayanışma eylemi bekleniyordu.

Ancak grevin başlamasından 6 gün önce UPS pazarlık masasına geri döndü ve bir anlaşmaya varıldı. Böylece bir yıl içinde 3. kez ulusal bir grev iptal edilmiş oldu. Sözleşme, oy kullanma hakkına sahip çalışanların %58'inin katıldığı gizli oylamayla seçmenlerin %86,3'ü tarafından onaylandı.

Şoförler, depo çalışanları ve lojistik sektöründeki diğer mesleklerden 1.4 milyon üyeye sahip olan Uluslararası Kamyoncular Kardeşliği (IBT) liderliği bunu tarihi bir zafer olarak nitelendirdi: "Sözleşme iyileştirici niteliktedir ve bir saatlik grev yapılmadan ve sadece uygulama tehdidi ile kazanılmıştır."

"Minimum çaba ile maksimum kar" ilkesini benimseyen biri Kamyoncular'ın liderliğine katılabilir. Ancak bu ilke, hem zaman içinde kazanımlarını korumak hem de kapitalizmin giderek dayanılmaz hale gelen baskısından kurtulmak için son derece zorlu bir mücadeleye zorlanacak olan işçi sınıfı için değil, burjuvazi için geçerlidir. Bu nedenle işçiler için mücadele etmek, bu mücadelenin elde ettiği - ya da edemediği - sonuçlardan daha önemlidir; ancak bunlar elbette ihmal edilemez.

UPS işçilerinin grevi tek başına grev tehdidinden daha iyi bir sonuca yol açmakla kalmaz, daha da önemlisi ABD, Kanada, Meksika ve dünyanın dört bir yanından on milyonlarca diğer proletere yüz binlerce işçinin grev örneğini vererek ABD'de ve uluslararası alanda işçi hareketinin canlanması için ek yakıt sağlayabilirdi. Elbette bu şekilde bile işçi sınıfının gücü, çok daha düşük koşullarda da olsa, gösterilmiş oldu.

UPS, Grev için sözleşmeye HAYIR oyu verin!

Hiçbir işçi geride bırakılmamalıdır!

Kamyoncular

25 Temmuz'da Kamyoncular sendikası UPS ile geçici bir anlaşmaya vardı. Anlaşma UPS işçilerine ihanet etti ve verdiği sözleri tutmadı. Kamyoncular'ın oportünist liderliği sadece yarı zamanlı UPS işçilerini değil, paket hizmetleri, FedEx ve Amazon da dahil olmak üzere tüm lojistik sektöründeki işçileri geride bırakan bir sözleşme imzaladı.

IBT'nin sektör genelinde ücretleri ve istihdam koşullarını yükseltme şansı vardı ve bunu heba etti.

Kamyoncular Başkanı Sean O'Brien hiçbir işçinin - özellikle de yarı zamanlı çalışanların - geride kalmayacağına söz verdi. Geçici anlaşma, 180.000'den fazla yarı zamanlı çalışanı, göreceli ücretlerle tam zamanlı çalışmaya geçme seçeneğinden yoksun bırakıyor. Sadece 7,500'ü tam zamanlı çalışmaya geçecek. Yine de 16 Temmuz'da Kamyoncular'ın UPS üyelerine yönelik güncelleme web seminerinde O'Brien, "bu kabul edilemez, UPS yarı zamanlı çalışanlarımıza kısıntı veremez, bu insanları ödüllendirmeliler" dedi.

IBT liderliğindeki bu ani değişimin nedeni neydi? Görünüşe göre bu sorunun yanıtı, "ekonomik şoklardan kaçınmak" amacıyla sendikaya anlaşmazlığı son tarihten bir hafta önce çözmesi için baskı yapan Başkan Biden ile ilgili. Eğer bu doğruysa, Uluslararası Liman ve Antrepo Sendikası (ILWU) liman işçileri grevi ve demir yolu grevinin ardından Biden yönetimi üçüncü kez büyük bir grevi durdurmak için müdahale etmiş olacak. Rejim sendikaları birbiri ardına, kendisini gururla "kanun ve düzenin gerçek partisi" ilan eden Demokrat Parti'nin işçi hareketi içindeki temsilcileri olarak hareket ediyor!

Verilen tavizler gerçekten tatmin edici değildir ve bu tavizler bile işçiler, özellikle de yarı zamanlı

çalışanlar greve hazırlanmasaydı elde edilemezdi. O'Brien'in dediği gibi, IBT yönetiminin geride bıraktığı bu yarı zamanlı işçiler -ki sayıları o kadar çok ki, UPS onların yerini doldurmak için "yeterince grev kırıcı işe alamaz"- tam da bu işçilerdir. Temel ücret olarak 25 dolar talebi karşılanmadı. Sözleşmede kısmi zamanlı çalışanlara zorla fazla mesai yaptırılmasını ortadan kaldıracak hiçbir şey yok. UPS hala kısmi zamanlı çalışanları günde dokuz buçuk saat çalışmaya zorlayabiliyor.

Şimdi ne olacak? SAG - AFTRA önümüzdeki aylarda greve hazırlanırken ve daha küçük grevler ülke çapında orman yangını gibi yayılırken, demir sıcakken grev yapmanın zamanı geldi. UPS işçileri Birleşik Devletler'deki tüm işçilere örnek olma fırsatına sahip. Tutarlılık açısından ve aynı zamanda taktiksel açıdan, fırsatçıları ve yöntemlerini geçersiz kılmak için güçlü bir kampanya yoluyla derhal greve gidilmesini destekliyoruz. Saldırıda kalmak ve patronlarla aynı pazarlık taktiklerini kullanarak sert oynamak sadece işçiler için kazanımları garanti etmekle kalmaz, aynı zamanda başkalarının mücadeleleri için de bir örnek oluşturur. Bu, işçi sınıfı birliğini ve daha büyük bir gücü inşa eder.

Elbette, işçi hareketinin koşullarının grevlerin oylamaya sunulmasını normal bir uygulama haline getirdiğinin farkındayız. Mevcut sistemde oylama, oy verenin anonim ve izole kaldığı çevrim içi ortamda gerçekleşmektedir.

İşçiler, yoldaşlarınızla birlikte örgütlenin, iş yerinde açık tartışma yapılmasını ve oylamanın meclislerde yapılmasını talep edin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ve bunu kitlesel olarak yapın!

"En iyi ve son" teklifin bir blöf olduğunu unutmayın. Birikmiş servetlerini savaşmadan paylaşmayacaklar. Aslında 1997 UPS grevinin zaferi ancak sınıf mücadelesi sayesinde gerçekleşebildi. İşinizin ve yaşamınızın koşullarını belirleyecek mücadeleye katılmaya istekli misiniz? Yoksa UPS'in ve onun oportünist liderlerinin sizi "yerinizde" tutmasına izin mi vereceksiniz?

Birleşik Otomotiv İşçileri

Ağustos ayı ortasında, Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) üyesi işçilerin %97'si, sendika tarafından tatmin edici bulunan bir anlaşmaya varılamaması halinde, ülkenin en büyük üç otomobil şirketi olan General Motors, Ford ve Stellantis'in fabrikalarında 14 Eylül'den itibaren 10 günlük bir greve gidilmesi yönünde oy kullandı. Bir anlaşmaya varılamadı, ancak ilk birkaç gün içinde UAW yönetimi kendisini sadece 3 fabrikadaki 13.000 işçiyi greve çağırarak sınırladı: Wentzille, MO; Toledo, OH; ve Wayne, MI.

25 Eylül'den bu yana grevi üç otomobil üreticisinin 40 kadar lojistik deposunu kapsayacak şekilde genişleterek grevci sayısını 18.300'e çıkardı. Ancak Amerikan otomobil endüstrisinin tamamında UAW'nin işçi sayısı yaklaşık 146.000'dir.

Sendikanın talepleri kayda değerdir, ancak burjuva basınının görünmesini istediği kadar radikal değildir: örneğin, ortalama %46 ücret artışı ve 4 günlük çalışma haftası.

UAW işçileri sınıf sendikacılığı için harekete geçti!

Enternasyonal Komünist Partisi, ülkedeki üç büyük otomobil şirketine karşı grev kararı alan Birleşik Otomobil İşçileri sendikacılarını selamlıyor.

UAW, 1930'larda kuruluşundan sonraki ilk günlerde radikal grevlerle kendini göstermişti. Cleveland'daki Fisher Body fabrikasını işgal ederek grev kırıcıları haftalarca püskürten Michigan'daki binlerce işçinin GM'deki mücadelesini hatırlayın. Burjuva devleti silahlı güç kullandığında, işçiler dalga dalga onları geri püskürttü. Ancak işçilerin asıl gücü, mücadelenin fabrika sınırlarının ötesine yayılmasıydı. Grev 44 gün içinde 17 GM fabrikasına yayıldı. Mücadelenin bu şekilde genelleşmesi sonucunda şirket teslim olmak zorunda kaldı.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, gücümüz birleşik bir sınıf olarak hareket etmekte, tek tek iş yerlerinin, şirketlerin, zanaatların ve sektörlerin sınırlarının

ötesinde harekete geçmekte yatmaktadır. Bu yöntemlerle işçiler tarihsel olarak sınıf düşmanlarımızın elinden makul bir yaşam standardını aldılar.

Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra oportünist sendika liderleri, patronlar ve kapitalist devletle işbirliği yaparak sendikaları, şirketlerin insan kaynakları ofislerine benzer zavallı birliklere dönüştürdüler.

Bir zamanlar orta sınıf Amerikan konforunun bir örneği olarak gösterilen otomotiv endüstrisi işçileri, şimdi belirgin bir şekilde proleter yaşam koşullarına geri döndüler. Her yerde içi boş "Amerikan rüyası" yerini çürüten kapitalist toplumun iç karartıcı gerçekliğine bıraktı.

Egemen sınıf, sosyal ve siyasi düzenini giderek derinleşen krizden kurtarmak için dünyanın dört bir yanındaki işçileri giderek daha fazla yeni bir dünya savaşına, yeni bir şovenist kan banyosuna doğru itiyor.

Ancak dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı uyanmaya, işbirlikçi sendika liderliklerini sorgulamaya ve en büyük silahı olan grevi yeniden kullanmaya başlıyor. Şu anda grevde olan 18.000'den fazla UAW işçisini selamlıyoruz! İşçilere bu savaşı kazanmak için ihtiyaç duydukları gücü vermek için grev büyümeye devam etmelidir. Kamyoncular sendikası 299. Şube gibi bazı sendikalar, üyelerine grev hattını ihlal etmemeleri yönünde talimat verme sözü verdi. UAW işçileri sendika yönetiminden otomobil sektöründeki 146.000 üyesinin tamamını greve çağırmasını talep etmeli ve buna zorlamalıdır.

İşçileri, güçlerini tam olarak seferber etmeden elde edilen uzlaşmacı bir anlaşmayı kabul etmemeye çağırıyoruz.

UAW liderliği, otomobil işçilerinin 4 ½ yıllık bir süre zarfında %46'lık bir ücret artışı almaları gerektiğini ve ücretlerin şu anki 32 \$'dan saat başına 47 \$'a çıkarılması gerektiğini iddia ediyor. Ancak bu kadar

uzun vadeli bir sözleşme ile, mevcut enflasyon oranı göz önüne alındığında, geçerliliğinin sonunda ücretlerin gerçek değeri bir kez daha yetersiz kalabilir. Bu nedenle, sözleşme süresinin kısaltılması da talep edilmelidir.

UAW 1930'lar ve 40'lar boyunca çalışma haftasının 40 saate indirilmesi için mücadele etti. Şimdi sendika liderliği eşit ücret için haftalık çalışma süresinin 32 saate indirilmesini talep ediyor. İş haftasının azaltılması ve toplam ücretlerin artırılması, işçilerin yaşam standartlarını iyileştirmeleri için elzemdir. Ancak mevcut yaşam koşullarını koruyabilmeleri için bile, grevi şimdi uzatarak uygun güçte bir mücadele verilmelidir!

İşçi sınıfı, bugün ABD'deki işçilerin yalnızca %10'unu örgütleyen bir sendikacılık anlayışının üstesinden gelmelidir. Tek tek zanaatların ve işlerin ötesinde, tüm işçileri ortak savunmada "tek bir büyük sendika" altında birleştiren bir sınıf sendikasına duyulan ihtiyaç, kapitalist sınıfa ortak saldırılarda bulunmak için sendikaları merkezileştirme ihtiyacını fark eden işçi hareketinin en büyük arzusu olmuştur.

Bugün, bu hedefe ulaşmak için mevcut sendikalar arasında pratik bir eylem birliğini teşvik etmemiz gerekiyor. Sınıf sendikacılığının tüm güçlerinin birleşik cephesine, işçi kitlelerini ortak bir mücadelede birleştirmeye, gelecekteki bir sınıf birliğine doğru gerekli bir adıma ihtiyacımız var.

Acil bir pratik adım olarak, işçileri, emek hareketi içinde bir sınıf sendikacılığı kutbu inşa etme çabasında Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı içindeki diğer sınıf sendikacılığı militanlarına katılmaya çağırıyoruz.

Sınıf sendikası için!

Arjantin: Yeni Burjuva Reformlar, Sendika Ağalarının Maskelerini İndiriyor

Yeni burjuva hükümeti, "şok" yaklaşımı altında bir ekonomik uyum ve devlet reformu paketi geliştiriyor. Hükümet temel olarak devletin tüm yüklerini özel sektöre devretmeyi ve serbest piyasa üzerindeki kısıtlamaları kaldırmayı amaçlıyor. Bu paket, siyasi "kastlara" ve onların ayrıcalıklarına karşı sözde bir mücadelenin manipülatif söylemi tarafından yönlendirilmektedir. Elbette her burjuva programı gibi bu program da ücretlilerin sömürü oranının arttırılmasıyla desteklenmektedir. Enflasyon ve pesonun dolar karşısındaki değer kaybı hızla artarken, ücret artışları yapılmıyor ya da enflasyonu telafi etmiyor. Arjantin 2023 yılını yıllık %211,4 enflasyonla kapattı ve Latin Amerika'da fiyatların en hızlı yükseldiği ülke olarak Venezuela'yı (%193) geride bıraktı. Buna ek olarak, hükümet kamu yönetiminde işten çıkarmaları duyurdu. Böylece burjuvazinin ekonomiyi canlandırma planının nasıl doğrudan işçi sınıfının çıkarlarına ters düştüğünü görüyoruz. Finans kuruluşlarının tahminleri, Arjantin'deki ekonomik durumun 2024 yılında daha da kötüleşeceğini, Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYİH) düşeceğini, enflasyonun %280 civarında olacağını ve resmi doların 1.700 pesoya ulaşabileceğini gösteriyor.

Parlamentoda hükümete muhalif gruplar bile paket konusunda hemfikir ve sadece hükümetin onaya sunduğu Zorunluluk ve Aciliyet Kararnamesi'nin şekli ve nasıl uygulanacağı konusunda farklılıklar var. Bu şekilde, hükümeti faşist eğilimleri olmakla suçlayan ikiyüzlü eleştirmenler, hükümet bazı nüansları değiştirdiği sürece kararnamede belirtilen önlemler paketini desteklemeye hazırlar.

Ocak ayında Genel Sendika Konfederasyonu (CGT), kararnameye karşı ihtiyati tedbir talebinde bulunduğu mahkemelere doğru büyük bir yürüyüş düzenledi ve 24 Ocak'ta genel grev ilan etti. Ancak prensipte 24 Ocak'taki grev ne geneldi, ne süresizdi

(sadece 12 saat), ne de üretimi ya da asgari hizmetleri felce uğrattı ve bu nedenle sendika ağaları tarafından parlamento konseylerindeki farklı siyasi faktörler arasındaki müzakerelerde alan açmak için kullanılan kartlardan biriydi. Arjantin hükümeti greve katılanları bir günlük ücretlerini kesmekle tehdit etse de, bu durum kamu sektörü çalışanlarının katılımını etkilememiş gibi görünüyor. Grev, Buenos Aires örneğinde 40.000 ila 130.000 arasında katılımcının olabileceği mitinglerle sınırlıydı. Sendika merkezleri ılık bir seferberliği bile teşvik etmedi ve şehrin geri kalanında faaliyetler neredeyse normal bir şekilde yürütüldü. Sendika merkezleri ne "grev" süresinin uzatılacağını, ne yeni eylemler yapılacağını ne de genel greve gidileceğini duyurdu. Sendikal hareketin sadece küçük bir kesimi eylemlerin uzatılmasını ve Genel Greve doğru ilerlenmesini önerdi. Ancak hükümetin politikalarına karşı yükselen tüm hareketin "Ülke satılık değildir" gibi oportünist sloganlarla ya da parlamenterleri "vatan hainleri" olarak suçlayarak hareket etmesi, işçilerin talepleri için tutarlı bir mücadele yürütmesini zorlaştırıyor.

31 Mart'ta kamu yönetiminde 70.000 kişinin iş akdinin feshedileceği tahmin edilmektedir. Özel sektörde de binlerce işten çıkarma hazırlığı yapılıyor.

Ancak Ocak ayındaki uydurma grevden sonra sendika merkezleri kendilerini medyaya demec vermek ve parlamento sıralarıyla görüşmeler yapmakla sınırladılar. Bu arada işçiler münferit protestolar gerçekleştirdiler. Şu ana kadar işten çıkarmalara karşı ve ücretleri savunmak için güçlü bir mücadele eylemi gerçekleşmedi.

Bu durum Arjantin sendika merkezlerinin ve federasyonlarının hain rolünü ortaya çıkarmıştır. Ücretliler, ücret artışları ve işten çıkarmalara karşı mücadelede sınıf birliğini yeniden kazanmak için, süresiz, asgari hizmetlerin olmadığı ve kamu idaresi ve özel işletmelerdeki işçilerin enerjilerini birleştiren bir grev temelinde tabanda örgütlenmek zorunda kalacaklardır.

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri – Altıncı Bölüm

144. Genel Toplantılarda Sunulan Rapor

İkinci Kongre

Çin Komünist Partisi'nin İkinci Kongresi 10 Temmuz 1922'de Şanghai'da başladı. Kongrede Parti'nin o dönemki 123 üyesini temsilen dokuz resmi delege hazır bulundu.

Kongre belgeleri, uluslararası durumu ve Çin'e yönelik emperyalist saldırganlığı karakterize eden meseleleri eleştirel bir şekilde inceler, emperyalizme karşı mücadelenin yönlerine büyük önem verir ve ardından 10 Haziran Manifestosu'nun esas olarak Çin'in iç siyasi koşullarına odaklanan ikinci aşamasına geçer.

Emperyalistlerin saldırganlığı, dünya kapitalizminin sömürge ve yarı-sömürgelerin kaynaklarını yağmalama ve emeklerini sömürme zorunluluğuna uymaktadır. Çin, hammadde açısından zengin ve son derece büyük bir nüfusa sahip bir ülkeydi ve bu da onu çeşitli emperyalist güçlerin savaş alanı haline getiriyordu. İç siyasi durum, emperyalistlerin Çin siyasetini ve ekonomik yaşamını kontrol etmek için kullandıkları savaş ağalarının varlığıyla nitelendiriliyordu. Cumhuriyetin doğuşundan itibaren on bir yıl boyunca Çin, ülkede istikrarsız bir bölünmeyi kışkırtan iç savaşla karşı karşıya kaldı. Askeri baskı ve emperyalizm yıkılmasaydı, Çin asla birliğini sağlayamaz ve iç savaş asla sona ermezdi.

Milli devrimin toplumsal güçlerini analiz eden rapor, Çin burjuvazisinin nasıl yabancı kapitalizmin bir uzantısı olarak doğduğunu ve yabancı kapitalizmin Çin'e geldiğinde bağımsız olarak çalışmayıp Çinli tüccarlardan yardım istemek zorunda kaldığını vurguluyordu. Bu şekilde, yabancı kapitalistler adına aracılık yapan ve Çin'in sömürülmesinde onlara katılan komprador

burjuvazi oluşmuştur. Bu bağlamda, Çin'in sanayileşmesinin ilk aşamasının başlaması mümkün oldu.

Çin burjuvazisi için büyük bir gelişme fırsatı, 1) Avrupa ve Amerikan ürünlerinin ekonomik nüfuzunun azalmasına ve 2) Japon mallarının boykot edilmesine izin veren Birinci Dünya Savaşı ile geldi. Ancak yolun sonunda Çin burjuvazisinin daha da gelişmesi, işlerini savunmak için savaş ağalarına bel bağlayan emperyalistlerin saldırgan dönüşüyle engellendi. Bu durum karşısında, 10 Haziran Manifestosu'na göre, "genç Çin burjuvazisi ekonomik baskıyı önlemek için ayağa kalkmalı ve uluslararası kapitalist emperyalizme karşı mücadele etmelidir". 1919'daki Japon karşıtı hareket, genç Çin burjuvazisinin emperyalizme ve Pekin'deki yozlaşmış hükümete karşı birleşebileceğini göstermişti; Kanton'daki hükümet ise aydınlanmış burjuvazinin aracı olarak görülüyordu.

Çin burjuvazisinin devrimdeki rolüne ilişkin yargının ötesinde, devrimci hareketin en önemli unsurunun topraksızlık, iç savaşlar, haydutluk ve yabancı ürünlerin baskısı nedeniyle genel bir yoksulluk içinde yaşayan üç yüz milyon Çinli köylüden oluştuğu doğru bir şekilde teyit edildi. Köylüler üç gruba ayrılabilirdi: büyük toprak sahipleri ve zengin köylüler; topraklarını işleyen çiftçiler ve kiracı çiftçiler; ve gündelikçiler. İkinci grubun en yoksulları ve üçüncü grubun tamamı toplamın %95'ini oluşturuyordu. Onları bu sefalet durumundan ancak devrim kurtarabilirdi ve devrimci zafer ancak işçi sınıfıyla ittifakları sayesinde elde edilebilirdi.

Yabancı malların istilası nedeniyle zanaatkârlar ve küçük işletme sahipleri de yoksulluğa düştü ve ulusal kapitalizm geliştikçe yoksullukları daha da arttı. Bu durumda küçük burjuvazinin de devrimci mücadeleye katılacağı değerlendiriliyordu. Bir de gelişmekte olan işçi sınıfı vardı. Hong Kong'daki Büyük Denizciler Grevi ve ülkenin geri kalanındaki diğer grevler proletaryanın gücünü gösteriyordu. İşçi örgütleri de kendilerini oluşturmaktaydı.

Çin'in ekonomik ve siyasi koşulları göz önüne alındığında, Enternasyonal'in İkinci Kongresinde geri kalmış ülkeler için kararlaştırdığı gibi, milli devrimci hareketin yanında yer almaya karar verildi.

Milli devrimci mücadeleyle birleşme kararına ilişkin bir başka kongre belgesinde, bu kararın feodalizm ile kapitalizm (kongre metninde "demokrasi") arasındaki dönemde bulunduğu değerlendirilmesine dayandırıldığı görülmektedir. Çin feodal militaristlerin egemenliği altındaydı ve dışarıdan bakıldığında emperyalist güçler tarafından kontrol edilen yarı bağımsız bir ülkeydi. Bu dönemde, diyor belge, "burjuvazinin feodalizme karşı mücadele etmesi kaçınılmazdır." Proletarya devrimci mücadeleye tek başına önderlik edemeyeceği için, anti-feodal mücadeleye katılmak zorunda kalacaktı.

Daha Rus Devrimi'nde Bolşevikler, burjuva devriminde proletaryanın yalnızca feodal sınıflar ve kurumlarla uzlaşma eğiliminde olan liberal burjuvaziyi desteklemesi gerektiği şeklindeki Menşevik tezin yanlış olduğunu göstermişlerdi; ancak proletaryanın sloganının, yalnızca işçi sınıfının sürekli devrime dönüşebilecek demokratik devriminin köylülerle ittifakı olduğunu belirtmişler ve bunu eylemde başarıyla göstermişlerdi.

Böyle bir perspektif ÇKP tarafından net bir şekilde tanımlanmamıştı; Parti'nin ikinci kongresinin belgelerinde, Çin'i bekleyen demokratik devrimde sınıfların rolüne ilişkin net bir kavrayış yoktu.

Ancak bu aşamada, ÇKP'nin ikinci kongresinin kararları, Menşevik aşamalı devrim taktiğinin olası bir onayına yer bırakan bir teorik sistemin ana hatlarını çizmekle birlikte, Enternasyonal'in İkinci Kongresinde olgun kapitalist ülkelerdeki proleter devrimin Çin gibi geri kalmış ülkelerdeki milli devrimlerle birleştirilmesi olarak belirlenen doğru devrimci taktiği birleştirme amacını taşıyordu.

Teorik açıdan belirli bir zayıflığa rağmen, Çin Partisi

milli devrimde proletaryanın siyasi bağımsızlığının korunması gerekliliği konusunda sağlam durma erdemine sahipti.

Daha sonra, Çin devriminin anti-feodal karakteri ve bir bütün olarak milli burjuvazinin devrimci doğası hakkındaki teoriler, işçi sınıfına açık ihaneti meşrulaştırmak ve proletaryanın Çin burjuvazisinin partisine boyun eğmesiyle gerçekleşecek olan Kuomintang ile ittifak taktiğini dayatmak için kullanılacaktı; bu süreç 22'de başladı ve 24'te tamamen gerçekleşti.

Ancak ikinci kongrede Maring'in komünistlerin Kuomintang'a katılması önerisi dikkate bile alınmadı, bunun yerine sadece iki parti arasındaki işbirliğine dayanan bir çözüm ortaya çıktı. Kuomintang'dan alıntı yapılarak, hala muğlak ifadelerle de olsa, Sun Yat-Sen'in partisini "dışarıdan" destekleyen liberal burjuvazi ile işbirliği hayal edildi.

Buna, sendikalı işçilerle birlikte çiftçi örgütlerinin, tüccarların, öğretmenlerin, öğrencilerin, kadınların ve gazetecilerin yanı sıra komünizme sempati duyan parlamenter milletvekillerini de kapsayacak olan sözde bir "Demokratik İttifak" önerisi eklendi. Bu şekilde komünistler, pratikte ÇKP ile Çin'deki tek devrimci parti olarak görülmeyen Kuomintang arasındaki cephenin yerini alacak geniş bir "demokratik ittifak" yaratmak istiyor gibi görünüyorlardı. Kuomintang ise bu girişimi desteklemedi ve Parti kongresinin ertesi günü Maring'in Çin'den dönmesiyle birlikte Komünistlerin Kuomintang'a girmesi taktiği tamamen çöktü.

İşçi hareketindeki çalışmalar hala ÇKP'nin temel hedefi olarak görülüyordu ve parti hala bağımsız bir sınıf hareketini desteklemekle meşguldü.

Çin'in içinde bulunduğu koşullar tüm devrimci güçlerin, özellikle de Sun Yat-Sen'in önderlik ettiği hareketin bir cephe oluşturmasının gerekliliğini ortaya koysa da, bu cephe bir tarafta proletarya ve köylüler, diğer tarafta ise devrimci burjuvazi

arasında geçici bir birlik olarak görülüyordu. Ancak genç parti için ulusal kurtuluşa bağlılığın burjuvaziye teslim olmak anlamına gelmediği açıldı. Kongre belgelerinden:

“Proletarya bu mücadele sırasında kendi bağımsız örgütlenmesini unutmamalıdır. Ve işçilerin kendilerini komünist partide ve sendikalarda örgütlemeleri çok önemlidir. Tüm işçiler bağımsız bir sınıf olduklarını, örgütlenme ve mücadeleye hazırlanmak için kendilerini disipline etmeleri gerektiğini, köylüleri kendilerine katılmaya ve tam kurtuluşa ulaşmak için sovyetler örgütlemeye hazırlamaları gerektiğini her zaman hatırlamalıdır.”

KEYK Direktifleri ve Ağustos 1922 Plenumu

ÇKP'nin Temmuz 1922'deki İkinci Kongresi, Enternasyonal'in İkinci Kongresinde ulusal ve sömürge sorununda benimsenecek taktikler konusunda saptanmış olan ve Çinli komünistlerin ancak 1922 başında Uzak Doğu komünistleri ve devrimci örgütleri kongresine delegelerinin katılımıyla tanıyabildikleri ilkeleri kabul etmişti.

Bununla birlikte, milli-devrimci hareketle ilgili olarak izlenecek taktikler, özellikle de Kuomintang ile işbirliği sorunu konusunda hala derin bölünmeler eksik değildi. Parti, hala milli-devrimci bir parti olarak kabul edilen KMT ile birlikte yürümeyi planlıyordu. Ancak ikinci kongresinde, Maring'in önerdiği KMT ile bir "iç blok" formülünü, devrimci çalışmayı içeriden yürütmek için partiye girmek zorunda kalacak komünistlerle, Maring'in - Endonezya'da edindiği deneyime dayandığı aşıkâr olan- içeride bir sol kanat oluşturma fikrini tartışmadı.

Böylece, milli devrime ilişkin taktik sorunu kesin olarak çözülmemiş olsa da, ikinci kongrenin sonucu Maring tarafından savunulan ve kabul edilmeyen öneri hakkında herhangi bir şüphe bırakmadı.

Bununla birlikte Maring, Moskova'daki KEYK'den kendi çizgisi için bir tür yeşil ışık elde etmişti.

Aslında 18 Temmuz 1922'de KEYK, muhtemelen Radek tarafından kaleme alınan ve Çinli komünistlere merkezlerini Kanton'a taşınmaları ve çalışmalarını Maring ile yakın temas halinde yürütmeleri talimatının verildiği bir belgede Maring'in Çin'le ilgili bazı tavsiyelerini resmen onaylamıştı; bir başka belgede ise Maring, Eylül 1923'e kadar geçerli olmak üzere Komintern ve Profintern'in güney Çin'deki temsilcisi olarak tanımlanıyordu.

Parti merkezinin Kanton'a taşınması, eğer güney Çin'de baskının daha az olmasıyla gerekçelendiriliyorsa, Çin'deki durumla ilgili olarak Enternasyonal'e sunduğu raporda Kanton bölgesinin mevcut durumu ve KMT'nin buradaki gücü göz önüne alındığında devrimci bir hareketin gelişmesi için daha elverişli bir ortam olduğunu belirten Maring'in açıklamalarıyla kesinlikle uyumluydu. Sonuç olarak, bu karar aynı zamanda Kuomintang ile daha yakın işbirliği lehine siyasi bir tercih anlamını da taşıyordu.

Bununla birlikte, Enternasyonal'in Kuomintang'a komünist militanların katılması taktiğini kabul ettiği Çin'e yönelik yazılı bir açıklama yoktu.

Bununla birlikte KEYK, Güney Çin'deki KEYK Temsilcisi için Talimatlar adlı ek bir belge hazırlayarak Çinli Komünistlerin izleyeceği çizgiyi belirledi. Bu belge ayrıca aşağıdaki talimatları da içeriyordu:

“II) Yürütme Komitesi Kuomintang Partisini 1912 devriminin karakterini koruyan ve bağımsız bir Çin cumhuriyeti kurmayı amaçlayan devrimci bir örgüt olarak görmektedir. Bu nedenle, Çin'deki komünist unsurların görevi aşağıdaki gibi olmalıdır: a) Gelecekte Çin Komünist Partisi'nin çekirdeğini oluşturacak ideolojik olarak bağımsız unsurların eğitimi; b) Bu parti, burjuva-küçük burjuva ve proleter unsurlar arasında büyüyen bölünmeye uygun olarak büyümelidir. O zamana kadar komünistler Kuomintang Partisini ve özellikle de partinin proleter ve kol emeği unsurlarını temsil

eden kanadını desteklemekle yükümlüdürler.
III) Bu görevlerin yerine getirilmesi için komünistler Kuomintang içinde ve ayrıca sendikalarda komünizme bağlı gruplar örgütlemelidir.”

Enternasyonal'in üst düzey liderliğinin talimatları, Maring'in çizgisinin açık bir onayı olmasa da, Enternasyonal'in İkinci Kongresi'nde ortaya konan doğru devrimci yaklaşıma ilişkin epeyce belirsizlik unsuru içermektedir, ancak bu unsurlar bir kez geliştirildiğinde oportünizmin önünü açmaktaydı.

KEYK belgesinde bile, Enternasyonal liderliğinin genç Çin partisinin tutarsızlığına dair bir inancı ortaya çıkmış gibi görünüyordu; öyle ki, sanki Parti henüz kurulmamış gibi, gelecekte ÇKP'nin çekirdeğini oluşturacak unsurları eğitmek Çin'deki Komünistlerin temel görevleri arasında tanımlanmıştı. Buradan, Komünistleri Kuomintang'ı desteklemeye zorlama kararı çıktı ve sonraki olaylar sırasında Çin'deki devrimin talihine birden fazla kez zarar verecek olan bir formül ortaya atıldı: Kuomintang'ın "proleter unsurları" temsil ettiğine inanılan "kanadını" desteklemek. İlk kez, Çin burjuvazisinin partisi içinde bir "sol kanat", proletaryanın özlemlerini temsil etmeye istekli bir hizip tespit edilebileceği ve bunun komünistlerin çalışmasıyla desteklenmesi ve güçlendirilmesi gerektiği teorisi ortaya çıkıyordu.

Her halükarda, 1922 ortalarında Enternasyonal Çin Komünistlerine "Kuomintang içinde komünist yandaş grupları örgütleme" talimatını verdi; Maring'in önerdiği şey özünde buydu ve Çin Komünistleri tarafından reddedildi, çünkü bu ancak milliyetçi parti içindeki komünist militanların çalışmasıyla gerçekleştirilebilirdi.

Çin Komünist Partisi içindeki direnişin üstesinden gelmek için Maring, muhtemelen 28-30 Ağustos 1922 tarihleri arasında Hangzhou Plenumunu topladı.

Bu önemli toplantı hakkında bazı katılımcılar tarafından farklı hatıralar aktarılmıştır. Büyük olasılıkla Maring, "Güney Çin'deki KEYK Temsilcisi

için Talimatlar"ı taktiklerinin Enternasyonal tarafından onaylanması olarak kullanacaktı. Maring muhalefeti ezmek için Komünist Enternasyonal'in otoritesine başvuracak ve katılımcıları onun disiplinine boyun eğmeye çağıracaktı. Böyle bir baskı altında ÇKP liderliği Kuomintang'a girme taktiğini oybirliğiyle kabul etti.

Maring ancak Enternasyonal'in disiplinini dayatarak ÇKP'nin daha önce aldığı pozisyonu değiştirebildi ve Kuomintang'da komünist bir "iç blok" oluşturulmasıyla gerçekleşen taktiksel bir ittifakla burjuvaziyi kucaklamalarını sağladı.

Hangzhou Plenumu böylece Çin Komünist Partisi ile Kuomintang arasındaki ilişkilerde, sonunda Üçüncü Parti Kongresi'nde Çinli komünistlerin Çin'de devrim bayrağını kesin olarak Kuomintang'a teslim edecekleri ve Kuomintang'ın ulusal devrimin merkezi gücü haline geleceği belirleyici dönemin başlangıcına işaret etmektedir. Komünistler, partinin siyasi ve örgütsel bağımsızlığından vazgeçerek Çin burjuvazisinin partisi için çalışmaya başlayacak ve Kuomintang'ın burjuva liderliğine ve disiplinine bağlanacaklardır.

KMT ise, onları kullandıktan sonra, proleter ve komünist güçleri acımasızca tasfiye etmeye devam edecektir.

Komünistlerin Kuomintang'a Bağlılığı Sorunu

Eylül 1922 başlarında, Chen Duxiu'nun da aralarında bulunduğu ilk komünistler Kuomintang'a kabul edildi ve o andan itibaren Milliyetçi Parti'nin yeniden örgütlenmesine katılmaya başladılar. Bu arada, Eylül ve Aralık ayları arasında Sun Yat-sen'in elçileri Joffe ile olası Sovyet askeri yardımı konusunda bir dizi görüşme yürütüyordu. Maring'in savunduğu Kuomintang'a komünistlerin girmesi taktiğinin uygulanmaya başlandığı bu bağlamda, Enternasyonal'in Dördüncü Kongresi Kasım 22'de yapıldı.

Çin delegesi Lin-Yen-Chin'in Çin'deki siyasi durumu

ve sınıf mücadelesinin durumunu özetleyen raporu özellikle ilgi çekiciydi. 1922 boyunca geniş bir grev hareketi geliştiği için bu durum özellikle olumlu olarak değerlendirildi ve Komünist Partisi'nin gelişimini öngördü. Daha sonra Komünist Parti'nin görevleri üzerinde durdu ve bu görevleri, Komünistlerin Milliyetçi Parti'ye bireysel olarak girmesiyle elde edilen Kuomintang ile birleşik cephe olarak tanımladı:

“Partimiz, emperyalizmi Çin'den kovmak için anti-emperyalist birleşik cephenin kurulması gerektiğini göz önünde bulundurarak, bizimle Milliyetçi Devrimci Parti, yani Kuomintang arasında bir birleşik cephe kurmaya karar vermiştir. Bu birleşik cephenin biçimi, partiye bireysel isimlerimiz ve yeteneklerimizle katılmamızı öngörmektedir.”

Böylece, milliyetçilerin kitleler üzerinde nüfuz sahibi olabileceği yanılmasıyla Kuomintang'a sızma şeklindeki talihsiz taktiğin başlangıcı ilan edilmiş oldu. Bunlar, ÇKP'yi ve Çin'deki proletaryayı, doğru devrimci yoldan ilk tehlikeli sapmaları göstermeye başlayan Enternasyonal'in önderliği altında, Çin burjuvazisinin partisinin liderliğine ve disiplinine boyun eğmeye götürecek ilk adımlardı.

Radek'in doğu sorunu üzerine yaptığı konuşma, 1920'deki İkinci Kongre sırasında öngördüğünden çok daha az elverişli bir durumu tarif ediyordu. Radek, Çinli delegenin partinin Çin'deki gelişme perspektifine ilişkin iyimser tonlarına katılmıyor ve doğu ülkelerindeki devrimci hareketin geriliğinin altını çiziyordu. Dolayısıyla, tıpkı Batı'da olduğu gibi, "kitlelere gitme" parolası ortaya atılmalı ve bundan, kaçınılmaz olarak devrimci harekete karşı saldırıya geçecek olan burjuva gruplarla ayrılmaz bir şekilde bağlantı kurmak anlamına gelen anti-emperyalist bir rol oynayabilecek herhangi bir güçle bağlantı kurma fırsatı çıkarılmalıydı.

Genç komünist partiler, o dönemde anti-emperyalist bir işlev gören burjuva güçlerle uzlaştılar. Bu tür partileri kullanabilme yanılması, Şubat 1923'te hareketin ve demiryolu işçilerinin örgütlenmesinin

şiddetli bir şekilde silahlı olarak bastırılması gerçeğiyle çarpışması birkaç ay sürmeyecekti.

Ancak Enternasyonal liderliğinin ÇKP'ye yönelttiği direktifler, kitlelerle bağ kurmaktan uzak olduğu düşünülen partinin gücüne ilişkin olumsuz bir değerlendirmenin sonucuydu. Böylece Radek, Çinli komünistlerin görevlerinin ana hatlarını çizdi:

“Çinli yoldaşların ilk görevi Çin hareketinin neler yapabileceğine odaklanmaktır. Yoldaşlar, Çin'de ne sosyalizmin zaferinin ne de bir Sovyet cumhuriyetinin kurulmasının gündemde olmadığını anlamalısınız. Ne yazık ki, ulusal birlik meselesi bile Çin'de tarihsel olarak henüz gündemde değildir. Çin'de yaşadıklarımız 18. yüzyılda Avrupa'da, Almanya'da kapitalizmin gelişiminin henüz tek bir birleştirici ulusal merkeze yol açmayacak kadar zayıf olduğu dönemi anımsatmaktadır.... Kapitalizm bir dizi farklı merkezde gelişmeye başlıyor. Demiryolları olmadan 300 milyonu aşkın bir nüfusla nasıl farklı olabilir? Genç komünist inançlarınızın tüm ateşle desteklemeniz gereken geniş beklentilerimiz var. Buna rağmen, görevimiz işçi sınıfı içinde oluşmakta olan gerçek güçleri iki hedef doğrultusunda birleştirmektir: birincisi, genç işçi sınıfını örgütlemek ve ikincisi, Avrupa ve Asya emperyalizmine karşı mücadeleyi örgütlemek için nesnel olarak devrimci burjuva güçleriyle doğru bir ilişki kurmak.”

Radek, Çinli delegenin komünistleri Kuomintang'a bireysel olarak sokma taktiği hakkında söyledikleri hakkında yorum yapmadı, ancak bu tam da Çin'deki devrimci güçler arasındaki ilişki sorununun merkezi yönüydü. Böyle bir taktik kesinlikle proletarya ile devrimci burjuvazi arasındaki "doğru ilişki" yönünde ilerlemiyordu, çünkü komünistler burjuva milliyetçi parti için çalışmaya gideceklerinden, pratikte Komünist Partisi'nin ve Çin proletaryasının Kuomintang burjuvazisine boyun eğmesini dayatacaktı.

Enternasyonal, "anti-emperyalist birleşik cephe" parolasının olgun kapitalizm ülkelerindeki durumla

açık paralellikler kurarak ortaya atıldığı "Doğu Sorunu Üzerine Tezler"i onayladı: "Batı'da proleter birleşik cephe parolası nasıl sosyal-demokratların proleter çıkarlara ihanetinin maskesini düşürmeye hizmet ettiyse ve hala hizmet ediyorsa, anti-emperyalist birleşik cephe parolası da çeşitli milliyetçi-burjuva grupların tereddütlerinin maskesini düşürmeye yardımcı olacaktır."

Enternasyonal'in 1922'deki Dördüncü Kongresi'nde, akımımız tek cephe konusundaki tutumunu açıkça ifade etti. Zinovyev raporu üzerine yaptığımız konuşmada şunu gözlemledik:

"Kitlelerin fethi istatistiksel bir endeksin dalgalanmalarına indirgenmemelidir. Bu, her şeyden önce nesnel toplumsal koşullar tarafından belirlenen diyalektik bir süreçtir ve taktik inisiyatifimiz bunu ancak belirli sınırlar içinde ya da daha doğrusu bizim sakıncalı gördüğümüz belirli koşullar altında hızlandırabilir. Taktik inisiyatifimiz, yani manevra kabiliyetimiz, proletaryanın psikolojisinde yarattığı etkilere dayanır; psikoloji sözcüğünü en geniş anlamıyla, emekçi kitlelerin bilincini, ruh halini, mücadeleye isteğini ifade etmek için kullanıyoruz. Bu alanda, devrimci deneyimlerimize göre iki temel faktör olduğunu unutmamalıyız: partinin tam bir ideolojik netliği ve örgütsel yapısında katı ve akıllı bir süreklilik."

İtalya Komünist Partisi tarafından sunulan "Tez Taslağı"nda örgütlenme sorunu açıkça tanımlanmıştı:

"Örgütsel tüzükler, en az ideoloji ve taktik normlar kadar birlik ve süreklilik izlenimi vermelidir.... Tamamen anormal örgütlenme normlarının ortadan kaldırılmasına ihtiyaç vardır... siyasi bir doğaya ve siyasi disipline sahip diğer organlara sistematik nüfuz ve sızma gibi".

Komünistlerin Kuomintang'a girmesiyle birlikte Çin'de uygulanmaya başlanan şey tam olarak buydu.

Solun Arşivlerinden

Komünist Enternasyonal'in Taktikleri – Birinci Bölüm

Il Comunista, 11-29 Ocak 1922

L'Ordine Nuovo, 12-31 Ocak 1922

"Comunismo" No. 8, 1982'deki sunum

Burada yayınlanan metin, sözde devrimci maksimalizm ile komünizm arasında her türlü ortak zeminin uyumsuzluğunu göstermektedir. Bazılarının bizi inandırmak istediği gibi Leghorn'da karşı karşıya gelen aslında üç akım (reformizm, maksimalizm ve komünizm) değildi. Çatışma, Turati liderliğindeki sosyal demokrat akım ile Marksist programa ve Üçüncü Enternasyonal'in programatik tezlerine dayanan komünist fraksiyon arasındaydı.

Sosyal demokrasinin işçi sınıfı içinde burjuvazinin uzun kolu işlevini yerine getirmesi gibi, sadece sözde devrimci olan maksimalizm de, Turati'nin dürüstçe itiraf ettiği gibi, amacı Moskova Enternasyonal'i'nin içine sızarak programı zayıflatmak ve devrimci hedeflerini körelme noktasına kadar yumuşatmak olan sosyal demokrat bir araçtan başka bir şey değildi.

Her zamanki gibi bunun kanıtı olgularda yatmaktadır; reformistler ve maksimalistler silahlarını ortak düşmana, devrimci komünizme doğrultma konusunda hemfikirli.

Komünist Enternasyonal'in taktikleri, Aralık 1921'deki K.E. Yürütme toplantısı ile Mart 1922'deki Roma Kongresi arasında, 12 ve 31 Ocak 1922 tarihlerinde Ordine Nuovo'da yayınlandı. Bu metin, solun birleşik cephe taktiğine ilişkin doğru pozisyonu da dahil olmak üzere, proletaryanın karşı karşıya olduğu tüm karmaşık uluslararası taktik sorunlara ilişkin Enternasyonal'in İtalyan seksiyonunun pozisyonlarını özetliyordu. İtalya Komünist Partisi'nin (İKP) birleşik cephe taktiğini savunan ilk komünist parti olduğunu ve bu sayede İtalyan proletaryasının kalbindeki etkisini önemli

ölçüde arttırdığını bir kez daha hatırlamakta fayda var.

KE Yürütme Komitesi (KEYK) tarafından onaylanan birleşik cepheye ilişkin tezler, Enternasyonal'in taktiklerinde endişe verici bir değişimin habercisiydi ve aslında o zamana kadar sosyal demokratlara ve hatta parlamenter demokrasiye karşı alınan pozisyona meydan okuyordu; İKP'nin küresel komünist hareketi önündeki tehlikelere karşı uyarılmaya meşgul olmasının nedeni de buydu. Gerçekten de Roma Tezleri, İtalyan seksiyonunun hiç de kolay olmayan taktik sorununu çözmeye yönelik katkısıydı.

Yine de parti, Komintern'in siyasetine dahil olmasından dolayı şimdi karalamaya, şimdi de övünmeye hazır olan sosyalist iftiralar karşısında Enternasyonal'in taktiklerini şiddetle savundu. Ancak ulusal ve uluslararası kongrelerin doğal ortamında, Moskova'dan gelen direktiflere yönelik örnek disiplinini yeniden teyit etmeye devam ederken, aynı zamanda devrimci coşkunun nesnel tükenişi göz önüne alındığında, bu yıllarda küresel proletaryanın tarihsel savaşlarında başarılan muhteşem tarihsel çalışmayı geri alma tehdidinde bulunan tehlikeleri diyalektik bir netlikle açıkladı.

Ne yazık ki Sol tarafından verilen alarmin geçerliliği kanıtlandı: İngiliz Komünist Partisi'nin İşçi Partisi'ne katılması için yapılan istisnadan, diğer partilerle ya da partilerin kanatlarıyla birleşmelerin norm haline gelmesine, Çin Komünist Partisi'nin burjuva-demokratik Kuomintang içinde skandal bir şekilde çözülmesine kadar; İsveç'te Branting'inki gibi sosyal demokrat bir bakanlığa istisna olarak kabul edilen parlamenter destekten, Almanya'da devrimci proletaryanın profesyonel hainleriyle birlikte şüpheli bir "işçi ve köylü hükümeti" kurulmasına ve son olarak da açıkça burjuva hükümetlere verilen desteğe kadar.

I.

Uluslararası komünist hareketin dünya krizinin şu anki aşamasında aldığı taktiksel yöne birçok çevrede canlı bir ilgi duyulmaktadır ve Enternasyonal tarafından alındığı varsayılan "yeni" bir duruşun belirtileriyle meşgul görünen yoldaşlara güven vermek için bu soruyu açıklığa kavuşturmak kötü bir şey değildir, ve komünistlerin yöntemlerini, her türden oportünistin sert bir şekilde damgaladığı ve mücadele ettiği yöntemlerle uzlaştıran bir yöntem revizyonu üzerine spekülasyon yapmaya çalışan muhalifleri çürütmek, ki bu çok kolaydır. Bu nedenle, bir yandan sorunun tartışılarda ve uluslararası hazırlıklarda ortaya konan mevcut durumunu, dile getirilen taktik önerilerin gerçek anlamıyla birlikte, diğer yandan da partimizin konuya ilişkin bakış açısını sunalım.

Konuya ilişkin kararın uluslararası perspektiften şu anda gözden geçirilmekte ve tartışılmakta olduğunu ve herhangi bir kararın 12 Şubat'ta Moskova'da yapılacak olan genişletilmiş Yürütme Komitesi toplantısına saklı olduğunu ve partimizin merkez komitesinin görüşlerinin, mevcut taktik sorununun çözümüne organik bir katkının unsurlarını içeren, kabul ettiği taktik tezlerin metninden çıkarılabileceğini önceden belirtmek yararlı olacaktır. İtalyan partisinin bakış açısının diğer komünist partilerden farklı olabileceği göz ardı edilemez, ancak bu, oportünistlerin yukarıda bahsedilen aptallıklarının, cehaletlerinin ve samimiyetsizliklerinin, yapay püritanizmin gülünç bir gösterisinde uygulandığında nasıl daha da gülünç görüldüğünü göstererek çürütülemeyeceği ve çürütülmemesi gerektiği anlamına gelmez; Ya da komünist hareketin görkemli, üstün deneyiminin sonuçlarını, uzun süredir saçmaladıkları saçmalıklara yeniden saygı duyulması olarak yanlış yorumladıklarında, bunların hepsi acizliklerinin ve güçsüzlüklerinin ve karşı-devrimci çevrelerde uydurulan iftiraların tanıtım ajanları olarak zavallı mesleklerinin karakteristiğidir.

Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresi, komünist partilerin acil ve acil olmayan talepler platformuna dayanan proleter "birleşik cephe" önerilerinin taktik meselesi hakkında bir açıklama yapmamıştır. Kongre'nin taktikler üzerine iç tartışması oldukça olumsuz bir perspektifle karakterize edilmiştir: Almanya'daki Mart Eyleminin ve sözde saldırı taktiğinin eleştirisi. Kongre, bu eylemi ve sonucunu değerlendirirken, komünist parti ile proleter kitleler arasındaki ilişkilere dair, sağlıklı ve sadık bir şekilde uygulandığında yol gösterici ruhuyla tüm Marksist komünistlerin ortak mirası haline gelen bir dizi sonuca vardı. "Kitlelere" Üçüncü Kongre'nin parolasıdır ve oportünistlerin tüm imalarının çürütülmesi anlamına gelir; çünkü Üçüncü Enternasyonal'in muhteşem gerçekçi bakış açısının, toplumun dönüşümünü seçilmiş bir öncüler ve şehitler lejyonunun gönüllü ve romantik misyonuna emanet edecek devrimci bir el çabukluğuyla hiçbir ortak yanı yoktur. Komünist Parti, durumun gerçek gelişmeleri tarafından mevcut rejime karşı genel bir mücadeleye sürüklenen proleter orduyu kendi etrafında nasıl toplayacağını bildiğinde devrimin Genelkurmayı haline gelecektir. Komünist Parti proletaryanın en geniş kesimini arkasına almalıdır.

Bu fikirleri, Marksizmin derin eleştirel diyalektiğine ve gerçek uygulamasına sahip olmayan unsurlara - Komünist Enternasyonal saflarında da yer alabilecek, ancak bazıları aptalca sağcı olmakla suçlansa bile kesinlikle liderleri arasında yer almayan unsurlara emanet ettiğinizde, sağa doğru atılan adımlar ya da modası geçmiş tutumlara geri çekilme olarak adlandırılmayı gerçekten hak eden hatalı sonuçlara nasıl varıldığını göreceksiniz. Kitlelere sahip olmak ve sosyal-demokrat ve merkezci dejenerasyondan arınmış, kararlı ve devrimci mücadeleye adapte olmuş bir Komünist Partiye sahip olmak gereklidir: Bu iki koşula ulaşmak belki, hatta kesinlikle zordur, çünkü dünyanın dönüşümünün ortaya çıkaracağı sorunları çözmek son derece zordur, ancak bunlar birbirini dışlayan iki koşul değildir, bu nedenle Lenin'in "proletaryanın çoğunluğuna sahip olmalıyız" ifadesinin basit bir

demokratik yorumunu yapmak, Komünist Parti'nin temellerini kaydıracak ve karakterini ve işlevini değiştirecek bir yorum yapmak tamamen ahmaklık olacaktır, çünkü ancak bu şekilde kitlelerin çoğunluğunu dahil etmek mümkündür.

Enternasyonal'in düşüncesinin inkar edilemez Marksist içeriği bunun tam tersidir; kitlelerin fethi ve otantik komünist partilerin oluşumu, birbirini dışlamak bir yana, mükemmel bir şekilde bir araya gelen iki koşuldur; böylece Komünist Enternasyonal geniş proleter tabakaları örgütlemeye yönelik taktiklerini geliştirerek vazgeçmez, aksine proleter siyasi hareketi hainlerden ve beceriksizlerden koparmak için kendi çalışmasını rasyonel bir şekilde geliştirir ve kullanır.

Üçüncü Kongre tarafından gün ışığına çıkarılan bir diğer temel kavram da Marksist düşüncemizin ve devrimci deneyimimizin en özgün kaynaklarına atıfta bulunmaktadır ve bu kavram ancak devrimciliği, zührevi hastalıklardan korunmanın tek bir yolu olduğu, bunun da mastürbasyon olduğu ve türün üreme organlarını korumak için onların işlevlerinden ve varoluş nedenlerinden vazgeçmek gerektiğini anlayanlar tarafından bir yenilik olarak görülebilir. Bunun yerine devrimci partinin, geçici çıkarlarının peşinde koşan işçi sınıfı gruplarının hareketlerine katılması gerektiğini söyleyebiliriz. Partinin görevi, bu ilk itkileri devrimci zafer için genel ve yüce eylemle sentezlemektir: bu, eyleme yönelik bu ilk itkileri küçümseyerek ve çocukça inkar ederek değil, onları süreçlerinin mantıksal gerçekliği içinde destekleyerek ve geliştirerek, genel devrimci eylemle birleşmelerinde uyumlu hale getirerek başarılıdır. Yöntemimizin diyalektik içeriği işte bu sorunlarda parlar; bir sürecin birbirini izleyen aşamalarının görünürdeki çelişkilerini meyvelerini verirken çözer ve yaşamında ve dinamiklerinde devrimin tarihsel seyrini ayırt ederken, yarının bugünü yadsıyacak olsa da, onun soyu olmaktan vazgeçmediğini ilan etmekten korkmaz; bu, basitçe onun ardılı olmaktan daha fazlası anlamına gelir. Bu tür bir çalışmanın tehlikeleri açıktır: komünistler, bunların üstesinden gelmek için her türlü oportünist

ahlaksızlıktan arınmış gerçek devrimci partiler kurmanın gerekli olduğu konusunda hemfikirdir. Komünist Enternasyonal'in reformizmi ezeceği formül, reformizmin ayak bastığı topraklara ayak basmayı onurlu bir şekilde reddetmenin çok ötesindedir. İtalyan reformist partisinin "uzlaşmaz" solunun eğlenceli şampiyonları, "Bu reçete sizde var mı?" diye soruyor gibi görünüyorlar. İlk ve en önemli bileşeni keşfetmiş olarak bu tarifi geliştirmekte olduğumuz yanıtını verebiliriz: merkezci ve Serratti taraftarı ikircikliliğin tasfiyesi.

Bu tür bir tartışmanın tüm unsurları ve bu temel taktiksel köşe taşları üzerinde aramızdaki en ortodoks ve aşırı uçların bile kabul edemeyeceği hiçbir şey olmadığına kanıtı, Kongremizdeki taktikler sorununa ilişkin tartışmaların hazırlığında giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Şimdi Enternasyonal'in taktiklerinin mevcut uygulamasına dönersek, daha önce bahsedilen birleşik cephe taktiğinin, Üçüncü Kongre tarafından onaylanmamış olmasına rağmen, yine de daha önce Alman Komünist Partisi'nin proletaryanın tüm siyasi ve ekonomik örgütlerine yazdığı ve kitlelerin acil ilgi alanındaki sorunları yansıtan bir dizi önermenin, gerçekleştirilmesi için ortak eylem çağrısında bulunan ünlü "Açık Mektup"ta gündeme getirildiğini hatırlayalım. Bugün, Alman partisi daha da ileri gitmeye istekli görünüyor, sorunu hükümet politikası alanında gündeme getiriyor ve bir sonraki söylemde tartışacağımız parlamento temelli bir proleter hükümetin kurulmasına ilişkin tutumunu ortaya koyuyor.

Bununla birlikte, Komünist Enternasyonal'in alacağı ve hiç kuşkusuz bunun anlamını ve koşullarını doğru bir şekilde belirleyecek olan kararları beklerken ve bu çözümü hangi anlamda gördüğümüzü belirtmeden önce ve ayrıca partimizin pratik faaliyetinde denediğimizi söyleyebiliriz, Yoldaş Zinovyev'in 4 Aralık'ta Enternasyonal'in yürütme toplantısında yaptığı konuşma metninden yararlanmak istiyoruz, 1921 tarihli konuşmasında, Enternasyonal başkanının aynı konuşmasından,

mevcut gidişat ile şanlı küresel komünist gelenek arasında bir zayıflama ya da düzeltme, hatta hafif bir gelişki için herhangi bir nedenden söz etmenin mümkün olmadığına kanıtını çıkarmaktır.

Yoldaş Zinovyev ilk olarak Enternasyonal'in çeşitli partileri içindeki meselenin durumunu incelemekte ve böylece bu tür taktiklerin uluslararası bir uygulamasının temelini oluşturmak için birleşik cephe formülünün anlamını dünyadaki mevcut durumun yönleriyle ilişkili olarak açıklamaktadır.

Zinovyev'in açıklamalarından, şu anda geliştirilmekte olan tüm taktiksel düşüncelerin, Enternasyonal'in yenilenmesinin temeli olan komünizmin temel iddiaları platformuna dayandığı açıktır.

Bugün komünist militanlar, mücadele organı olarak merkezi ve homojen bir komünist partiye sahip olmanın gerekliliğini her zamankinden daha fazla savunmaya ve bu amaca ulaşmak için en ağır disiplin tedbirlerini benimsemeye hazırdılar; devrime giden yolun yalnızca devrimci silahlı mücadele ve proletarya diktatörlüğü olduğunu her zamankinden daha fazla savunmaktadırlar; kapitalist toplumda devrimci bir kriz yaşadığımızı her zamankinden daha fazla inanmaktadırlar. Sorun, Komünist Parti'nin diktatörlük mücadelesindeki eylemi aracılığıyla bu gelişmeyi nasıl etkileyeceğimizdir. Bu soruna çeşitli çözümler bulabilir ve önerebiliriz, ancak bu hepimiz için çabalarımızın tek doğrudan hedefi olmaya devam etmektedir.

"Hangi taktiği önerirsek önerelim" diyor Zinovyev, "bunun yararlı bir şekilde uygulanmasının ilk koşulu partimizin mutlak bağımsızlığını korumaktır. Bu nedenle birleşmeler önermiyoruz. Ve göreceğimiz gibi, bloklar ya da ittifaklar da önermiyoruz. Mesele, bazı görüşlerin basitliğini sabırla budamak ve bu basitliğin suçlu ve sinsî bir ikiyüzlülüğü gizlediği durumları vurgulamak, yöntemlerimizin dürüst karmaşıklığını onların araç ve amaç oyunlarına karşı koymaktır".

Zinovyev daha da ileri giderek, oportünistlerin bazı temel iddialarımıza ilişkin spekülasyonlarına doğrudan yanıt verir. Önceki bölümleri reddetmek şöyle dursun, gerekirse daha fazla bölünmeye de hazırız, çünkü bunlar sadece hareket özgürlüğümüzü arttırmış, oportünistlerin en aşırı demagojik bağımsızlık ve doğruluk söylemleri altında bile olsa, verdikleri hizmetler karşılığında burjuvaziye binlerce kez pazarladıkları devrimci hedefimizi asla gözden kaçırmadan, durumun en zor dönemeçlerini atlatmamızı sağlamıştır.

Yoldaşımızın yazısı, devrimci savaşta silahlı askeri güç kullanımına ilişkin komünist bakış açısını değiştirmek bir yana, Alman Yürüyüş Eylemi'nin iyi sonuçlar veren gerçek bir devrimci eylem olduğunu iddia etmektedir. Mart Eyleminin olası sonuçları olarak ileri sürdüğü tüm düşünceler ve sonuçlar, bunun proletarya diktatörlüğü için nihai mücadelenin geliştirilmesi, hızlandırılması ve hazırlanması meselesi olduğu ve bu amaçla, nihai hedefi hala net bir şekilde ayırt edemeyen işçilerin büyük bölümünün kendiliğinden hareketini kullanmanın, işçilerin kurtuluşunun başka yollarla elde edilebileceği yanılısamasını satanları proletaryanın hainleri olarak kınamayı reddetmek anlamına gelmediği kavramıyla yönlendirilmektedir. Zinovyev, sosyal-demokrat yalanın vatandaşlığı reddettiği partilerimizi kristalize etme çalışmalarına devam ediyoruz ve çeşitli sarı enternasyonallerin oportünistlerini eleştirmekten rüyalarımızda bile vazgeçmiyoruz, diyor. Ayrıca, kapitalist saldırıyla karakterize olan mevcut duruma ilişkin görüşümüzün, tüm proletarya için bir savunma taktiği önerisinin hiçbir anlam ifade etmeyeceği kadar açık devrimci eğilimler sunduğu yönünde olduğunu açıkça belirtmektedir. Bu, proletaryanın mevcut durumunu korumakla yetinmek için devrimci mücadeleden vazgeçmek anlamına gelecektir; oysa tam tersine, bu acil sorunu ele almak için, kitleler tarafından bir karşı saldırı başlatmanın, onları her zaman komünist partiler tarafından ve sadece onlar tarafından desteklenen eylem yoluna sokmanın gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Reformist, tedrici ve birlik yanlısı beylerin bugün mütevazı "acil taleplerimize" karşı çıkmaları ve kitlelerin birleşik cephesini sabote etmeleri tesadüf değildir. Tüm bunları istediğimizi biliyorlar çünkü bu şekilde onların yöntemlerini ve savunmasız ve bozguncu örgütlerini ezerek programımızın gelişimini genişletiyoruz.

Ancak Zinovyev'in ortaklaştığımız bu pozisyonlara bağlılığını beyan ettiğini göstermek yeterli değildir; uygulamalarının ayrıntılarında farklılıklar önersek bile, bunlardan çıkardığı sonuçların hem tutarlı hem de mantıklı olduğunu beyan etme hakkına nasıl sahip olduğumuzu gösterebiliriz ve göstermeliyiz (ve bu sonraki bir makalenin konusu olacaktır).

II.

Bir önceki makalede, bugün Komünist Enternasyonal tarafından desteklenen ve proleter birleşik cephe formülünde özetlenen taktik girişimlerin, savunucuları tarafından komünist hareketin temel direktiflerinden herhangi bir feragat anlamına gelmediği konusunda ısrar ettik.

Bunu Zinoviev'in kendi sözleriyle kanıtladık. Aynı şeyi, Alman parti merkezinden ve Rote Fahne'den gelenler gibi daha riskli görünen önerileri öne süren yoldaşların açık ifadeleriyle yapmak da zor olmayacaktır.

Bununla birlikte, hasımlarımız, ilkelere sadakate ilişkin bu tür sözlü beyanların sağa dönüşü gizlemekten başka bir amacı olmadığını, oysa söz konusu taktik önerilerin Komünist Enternasyonal'in şimdiye kadar izlediği yönergeyle ve sosyal demokrat partilere yönelik önceki tutumuyla kendi içinde bir çelişki içerdiğini iddia edebilirler. Ancak bu doğru değildir ve komünist bakış açısından ve kendi kampımız içinde bu önerilerin ya da en azından uygulandıkları yollardan bazılarının kınanabilir olduğuna inanılsa bile, hiç kimsenin dünya komünist hareketi içinde bir ilke kriziyle karşı karşıya olduğumuzu ya da şimdiye kadar desteklediğimiz yöntemdeki önemli hataları kabul

etmemiz gerektiğini iddia etmeye hakkı yoktur.

Üçüncü Enternasyonal'in gurur duyduğu teorik ve pratik detaylandırmaların muazzam toplamıyla, devrimci yöntem, soyut beyan ve basitleştirmelerin ilk ve embriyonik aşamasından, tüm zorlu karmaşıklığıyla, gerçek dünyanın testiyle yüzleşmek üzere sonsuza kadar geçmiştir.

Taktik sorunlar artık daha somut bir şekilde anlaşılacaktır. Daha önce üstlenilecek pozisyonlar yalnızca propaganda ve kitleler üzerindeki eğitici etkileri temelinde seçilirken, bugün olaylar üzerinde doğrudan bir etkiye sahip olmak söz konusudur ve taktik pozisyonların etki derecesi, Marksist yöntemin diyalektiğinde zaten mükemmel bir şekilde yer alan karmaşıklığı ve görünürdeki çelişkilerin üstesinden gelme kapasitesini gerektirir.

Gerçekliğin basit eleştirisi, onun fiili yıkımıyla tamamlanır; dün ona uyum sağlamak, onu aşmak için girişebileceğimiz tek faaliyetten vazgeçmekle eşdeğerdi, bugün ise gerçekliği ele geçirerek onu zapt ve fethetmek anlamına gelebilir. Bir deniz fenerinin güçlü ışını karanlığı muhteşem bir düz çizgiyle keser, ancak en kırılgan perdeler tarafından durdurulabilir; kaynak makinesinin alevi metali uysalca yalar, ancak yalnızca onu yumuşatmak ve eritmek için muzaffer bir şekilde diğer tarafa geçer...

Lenin'in yanında yer almayan hiçbir Marksist yoktur ki, sadece fikirlerimizin biçimsel şeması içinde yeterince düz ve hizalı olmadıkları, çatıştıkları ve çirkin deformasyonlar yarattıkları düşüncesine dayanarak bazı olası girişimleri dışlayan bir eylem ölçütünü çocukça bir bozukluk olarak kınamasın. Araçların, onları benimsediğimiz amaçlara aykırı yönleri olabileceği eleştirel düşüncemizin temelinde yatar: üstün, asil ve baştan çıkarıcı bir amaç için araçlar sefil, dolambaçlı ve bayağı görünebilir: Önemli olan bunların etkinliğini hesaplayabilmektir ve bunu sadece görünüşe bakarak yapan kişi, tarihsel nedenselliklere ilişkin öznel ve idealist bir görüş düzeyine düşer ki bu biraz Quakervari bir yaklaşımdır; bugün bir strateji haline gelmekte olan

ve Marx'ın materyalizminin parlak gerçekçi anlayışıyla canlanan eleştirimizin üstün kaynaklarını görmezden gelir.

Diktatörlüğün, şiddetin ve terörün barış ve özgürlüğe dayalı bir toplumsal rejimin zaferi için nasıl özel araçlar olarak hizmet ettiğini bilen ve yöntemimize sadece karanlık ve kana susamış oligarşiler kurma kapasitesi atfeden ve saçma liberal ve özgürlükçü itirazların alanını temizleyen biz değil miyiz? Çünkü bu benimsenen yöntemlerin dışsal özellikleri tarafından koşullandırılıyor.

Burjuvaziyi yenmek için burjuvazinin kendi yöntemlerini benimsemenin faydasını göz ardı edebilecek hiçbir ciddi argüman olmadığı gibi, sosyal demokratların taktiklerini benimsemenin sosyal demokratları yenemeyeceğini ön kabul olarak inkar etmek de mümkün değildir.

Yanlış anlaşılacak istemediğimiz için düşüncelerimizi açıklamayı daha sonraya erteliyoruz ama her halükarda ana hatlarını anlamak isteyenlerin taktikler üzerine tezlerimizi incelemeleri yeterli olacaktır. Olası ve kabul edilebilir taktikler alanının, metafizik olarak biçimsel karşılaştırmalara adanmış ve kendi içinde amaçlar olarak saflık ve doğrulukla meşgul, yanlış bir şekilde doktriner aşırı basitleştirmenin dikte ettiği düşüncelerle sınırlandırılmayacağını söylediğimizde, taktik alanının sınırsız kalması gerektiğini ve amaçlarımıza ulaşmak için tüm yöntemlerin iyi olduğunu kastetmiyoruz. Uygun yöntem arayışının zor çözümünü, komünist hedeflere ulaşmak için bunları kullanma niyeti olduğu basit düşüncesine emanet etmek bir hata olacaktır. Sadece nesnel bir sorunu öznel hale getirmekten ibaret olan hatayı tekrarlamış olursunuz; girişimleri seçer, hazırlar ve yönlendirirseniz, komünist sonuçlar için mücadele etmeye karar vermiş ve kendinize bu sonuçların rehberlik etmesine izin vermiş olduğunuz gerçeğiyle yetinmiş olursunuz.

Taktik inisiyatiflerin sınırlarını belirleyen, son derece Marksist ve çocukça olmayan bir kriter vardır ve bu nedenle her zaman daha iyi geliştirilebilir. Bu ölçütün yanlış bir aşırılığın ön yargıları ve peşin hükümleriyle hiçbir ilgisi yoktur; bu ölçüt, uyguladığımız taktiksel araçları onlardan beklediğimiz sonuçlara bağlayan karmaşık bağlantıların yararlı bir tahminine başka bir yoldan ulaşan bir ölçüttür.

Zinovyev, tam da oportünist etkilerden bağımsız güçlü partilere sahip olduğumuz için, hazırlığımız ve olgunluğumuz daha zayıf olsaydı tehlikeli olabilecek taktikleri uygulama riskini alabileceğimizi söylüyor. Bir taktiğin tehlikeli olmasının onu mahkum etmek için yeterli bir neden olmadığı doğrudur: bu, onu değerlendirmek için uygulanması gereken hususlardan sadece biridir; bu gerçekten de olası faydalarla ilişkili olarak risk unsurunu yargılama sorunudur. Öte yandan, devrimci partinin inisiyatif alma yeteneği arttıkça, olgunlaşan durum genel olarak çabalarını giderek daha kesin bir yöne doğru ilerletme eğiliminde olur ve herhangi bir eylemin sonucunu daha açık bir şekilde belirgin hale getirir.

Kısacası, bugün sunulan taktik önerilerin analizinde aceleci aşırı basitleştirmelerden kaçınmak gerekir. Sadece bu bile, Alman Komünist Partisi'nin bağımsız ve çoğunluktaki sosyal demokratlarla ortak eylem önererek, birinden ve diğerinden bölünmeler yoluyla oluşum nedenini reddettiğini söylemeye yol açabilir. Meseleyi ele alır almaz, aslında herhangi bir resmi uzlaşmadan daha önemli olan sonsuz sayıda farklılık ve yeni perspektifler tespit edersiniz.

Zinovyev her şeyden önce ittifakın birleşme ile aynı şey olmadığını faydalı bir şekilde gözlemler. Belirli siyasi unsurlardan örgütsel olarak ayrılmak, onlarla birlikte bazı işler yapmayı daha az zor hale getirebilir.

Bir de şu var: birleşik cephe önermekle ittifak önermek aynı şey değildir. Kaba anlamda bir siyasi ittifakın ne anlama geldiğini biliyoruz: yarı yolda

buluşmak için kendi programınızın belirli kısımlarını feda eder ya da sessiz kalırsınız. Ancak biz komünistler tarafından anlaşıldığı şekliyle birleşik cephe taktiği, bizim açımızdan bu feragat unsurlarını içermez. Bunlar sadece potansiyel bir tehlike olarak kalır: Birleşik cephenin temeli doğrudan proleter eylem ve sendikal örgütlenme alanından çıkarılır ve parlamento ve hükümet alanına sokulursa baskın hale geleceğine inanıyoruz; ve ikinci taktiğin mantıksal gelişimine bağlı olarak hangi nedenlerden dolayı olduğunu söyleyeceğiz.

Proleter birleşik cephe, komünistlerin bağımsızlıklarından ve eylem özgürlüklerinden feragat ederek, bunu tek başlarına hareket etmeleri halinde elde edeceklerinden daha büyük bir kitlenin hareketleri üzerinde bir etki derecesiyle takas ettikleri, çeşitli örgütlerin temsilcilerinden oluşan sıradan bir ortak komiteden ibaret değildir. Bu tamamen farklı bir şeydir.

Birleşik cepheyi öneriyoruz çünkü proletaryanın bir bütün olarak ortak hareketlerinin, sadece bir kategoriye ya da bölgeye değil, tümünü ilgilendiren sorunlar ortaya çıkardığında, amaçlarına ancak komünist yoldan, yani tüm proletaryaya rehberlik etmek bize bağlı olsaydı onları götüreceğimiz yoldan giderek ulaşabileceğinden eminiz. Patronların saldırılarına karşı proletaryanın acil çıkarlarının ve mevcut koşullarının savunulmasını öneriyoruz, çünkü devrimci ilkelerimizle hiçbir zaman çelişmeyen bu savunma, ancak bizim yapmak istediğimiz gibi, tüm devrimci dallarıyla saldırıya hazırlanarak ve saldırıya geçerek yapılabilir.

Böyle bir durumda (ve kapitalist saldırının ekonomik ve siyasi tezahürleriyle ilgili olarak bu olgunlaşma noktasına ulaştığını göstermek için gerekli olan hususları burada tekrarlamayacağız), diğer tarafların örneğin proletarya diktatörlüğü için silahlı eylem veya mücadele yöntemini kabul etmesini talep etmediğimiz bir anlaşma önerebiliriz; Ancak bunu talep etmiyorsak, bunun nedeni şu an için her şeyden vazgeçmenin ve daha azıyla yetinmenin daha iyi olduğunu düşünmemiz değil,

yalnızca birleşik cephe için bir platform oluşturacak taleplerin mütevazı hedeflerini savunmayı kabul ederek bunları gerçekleştirmenin kısıtlanacağını bildiğimizde bu tür önerileri formüle etmemizin faydasız olmasıdır.

Bu durumun diyalektik temeline ilişkin kavrayışımız derinleşir derinleşmez, uzlaşmaz basitlikteki tüm itirazların tamamen çöktüğünü görürüz. "Devrimi desteklemek için bozguncularla ve devrime ihanet edenlerle ittifak mı?" diye haykırıyor Dördüncü Enternasyonal damgalı dehşete düşmüş komünist ya da İkinci ile Üçüncü arasındaki tipten merkezci yalaka. Ancak bu terminolojik egzersiz üzerinde durmayalım, hatta yanılmaz komünistler olduğumuzu, ne yaptığımızı bildiğimizi, yaptığımız her şeyin kesinlikle devrimci amacından esinlendiğini ve şeytanla bile pazarlık yapabileceğimizi söylemeyelim. Aksine, durumun ve bundan kaynaklanabilecek gelişmelerin eleştirel bir incelemesiyle karşılık verelim, bu da işlerin şeytanın istediği gibi gideceğine dair korkularımızı yatıştıracaktır.

Marksist sol akım her zaman uzlaşmazlığı destekledi ve reformistler belirli burjuva partileriyle ittifak önerdiğinde bunu yapmak için binlerce nedeni vardı. Bu tür ittifaklar aslında devrimci propaganda ve daha sonraki durumlarda devrimci hazırlık ve eylem yeteneğine sahip bir partinin organik gelişimini felç etme gibi kesin bir etkiye sahip olurken, sonuçları proletarya için sadece çıkmaz bir sokak olan ve enerjilerini burjuva düzenini desteklemek için harcayan bir yolu etkili bir şekilde belirlerdi. Bugün bu uzlaşmazlıktan vazgeçmek söz konusu değildir. Her şeyden önce, burjuva partileriyle işbirliği yapmak ile üyeleri proletaryadan devşirilen partilerle, burjuva bloğundan vazgeçmeleri koşuluyla, işbirliği yapmak biçimsel olarak bile aynı şey değildir. Ve hatta bu tür partilerle kurulmak istenen bir işbirliği bile değil, Komünist Partinin dikkatini ve çabasını kendi devrimci hedeflerinden uzaklaştırarak daha küçük hedeflere odaklandığı, sosyal-demokrat karşı-devrimcilerin bu hedefi yarı reformist yarı devrimci bir sola dönüşle

kucaklayabileceklerini umduğu çok farklı bir ilişki türüdür. Daha ziyade, komünist program için mücadele etmeye devam etmemiz gerektiği ve oportünistlerin karşı-devrim için çalışmaya devam edeceği inancına dayanmaktadır; amaç, tüm proletaryanın komünist çizginin arkasında olduğu bir mücadelenin ortaya çıkacağı bir durum yaratmaktır. Bunun ardından oportünistlerin maskesi kesin olarak düşürülecek, kademeli ve barışçıl fetih vaatleriyle yüz yüze getirilmiş olacaktır.

Birleşik cephe taktığının kesin terimlerinin tanımlanması bu nedenle komünistler için hassas bir konudur. Bunu pratiğe dönüştürebilmek ve onu yalnızca hedeflerimizle uyumlu kılmakla kalmayıp, aynı zamanda bugünkü gibi bir durumda onlara doğru çalıştığını gösteren özelliklerden sapmamasını garanti etmek gerekir.

Tüm bunlar, bazı püriten yaşlı hizmetçilerin korkularının ve başkaları için de kendilerinininkiyle aynı çöküşü öngören son derece deneyimli fahişelerin kayıtsızlığının hakkını vererek tartışılabilir ve tartışılmalıdır.

Solun Arşivlerinden

Hidrojen Bombası ve Devrim

Il Programma Comunista, No: 6, 1952

Bilindiği gibi kısa bir süre önce ABD hükümeti, 1945 yazında Hiroşima'ya atılan modası geçmiş uranyum bombasından onlarca kat daha fazla tahrip gücüne sahip ilk hidrojen bombasını Enewetak Atolu'nde patlattı. Dünya basını bizi "süper bombanın" korkunç gücüyle etkilemek için, zaten korkunç bir şekilde modası geçmiş olan uranyum atom bombasının kıyamete yol açacak hidrojen bombasına kıyasla bir başlangıç bile olamayacağı konusunda uyardı. Daha da kötüsü, bir ajans raporu, tek bir hidrojen bombasının tüm Londra şehrini ve sakinlerini yeryüzünden silmek için yeterli olacağını dünyaya duyurdu.

Ancak Beyaz Saray'ın bu şeytani silahla ilgili gerçek gizli niyetleri, Enewetok patlamasından hemen sonra şöyle yazan New York Times tarafından ortaya çıkarıldı: "Bizim neslimizin ve belki de insanoğlunun veryüzünde ortaya çıkışından bu yana tüm nesillerin en büyük krizine doğru gidiyoruz. Bu Ruslar için olduğu kadar biz Amerikalılar için de geçerli. Marx'ın sosyalist müjdesinin ortaya çıkışı, eğer onlar kavrulmuş ve yok edilmiş bir dünyada kendilerini savunacaklarsa ne anlama gelebilir?"

Şantaj çok açık. Burjuva devletinin en üst organları, Washington'da oturan dünya karşı devriminin Genelkurmayı, "Marx'ın müjdesi" sıfatıyla boş yere alay edilen proleter devrimin klasik "çeteci" yöntemlerle durdurulabileceği ve kaçırılabilceği konusunda kendilerini kandırmaktadır. New York Times'ın bir sözcü olduğu kolayca anlaşılabilir: orada yazanlar, gelecekteki olası bir dünya savaşında Amerika'ya karşı varsayımsal bir Rus zaferinin, dünyada kapitalizmin sonu ve dünya devrimci rejiminin kurulması anlamına gelmeyeceğini çok iyi biliyorlar. Bunu en az on yıldır bildikleri doğrusya, Amerikan emperyalizminin 1941'de faşist Hitler'e karşı "sosyalist" Stalin'le ittifak yapmakta tereddüt etmediği tarihsel gerçeğinden kolayca çıkarılabilir. Şantajın, silah zoruyla tehdidin hedefinin Rusya'nın çok zor gözüken askeri zaferi değil, kitlelerin, en başta da Washington'daki hükümetin canavarca iktidarının boyun eğceği Amerikan kitlelerinin sınıf devrimi olduğu açıktır. Ancak bu bile Amerikalı liderlerin ne kadar aptal ve aynı zamanda histerik derecede korkak olduklarını göstermektedir.

Her egemen sınıf, ezilen sınıflarla karşı karşıya kaldığında, yüzyıllar boyunca, sınıf düşmanlarının yükselişine alternatif olarak kendi korkunç yıkım tehdidinde sahip olmuştur. Devrimci Paris'in tam ortasında, korkunç bir şekilde tahkim edilmiş, askeri açıdan zaptedilemez, kentin kalabalık nüfusunu, baldırı çıplakların evlerini yok etmeye yetecek toprak ve mühimmatla donatılmış Bastille duruyordu. Ancak Bastille, isyancı kalabalık tarafından düzenli bir askeri hareket, kuşatma vb. ile ele geçirilmedi. Bastille, toplumun dokusunda meydana gelen

toprak kaymasını simgeleyecek şekilde içeriden düştü: bu korkunç silahı ayaklanan kitlelere karşı kullanması gerekenler, devrimin sersemlemiş yönetici sınıfı yüzleşmek zorunda bıraktığı çok daha korkunç bir tehdide maruz kaldılar.

Aynı şeyin, uluslararası kapitalizmin, özellikle de ABD'nin, proleter fevrimin artık ne yazık ki sadece potansiyel olan tehdidine karşı kendini korumak için yaptığı tüm muazzam silahlar için de olacağından eminiz. Devrim, burjuva toplumunun parçalanması anlamına gelir; şimdi yalnızca mevcut toplumsal düzenin korunması, yani proletaryanın burjuva egemenliğine boyun eğmesi, burjuvazinin kendi çıkarlarına karşı "kendi" silahlarını taşımaya istekli olanları bulmasını sağlar.

Ancak hesaplaşma anında, burjuva devletinin temellerini sarsacak olan toplumsal deprem patladığında, tıpkı 1789'da Bastille'in yaptığı gibi hidrojen bombası da ters tepecektir.

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista / clpublishers.com

Türkçe Sitemizde

Komünist Enteransyonel'in Platformu

Komünist Devrim ve Kadınların Kurtuluşu

Ortadoğu'da Devlet Oluşumu ve Toplumsal Mücadelelere İlişkin Marksist Ders

Emperyalist Savaşlar Üzerine Parti Tezleri ve Klasik Parti Değerlendirmeleri

Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Son Kırk Yılı: 1980'den 2020'ye Genel Bir Bakış

Lenin, Organik Merkezîyetçi

İletişim: icparty@interncommparty.org